

Arrest

nr. 211 675 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 31 juli 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. Het feitenrelaas, zoals dat erin is opgenomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, waar u van uw geboorte tot eind augustus 2016 altijd in de wijk Bagdad Al-Jadida woonde. Hiernaast verbleef u ook gedurende een periode bij uw ooms in Shahraba, Diyala, en verbleef u in april en mei 2016 op uw werkplaats. De laatste tien dagen voor uw vertrek uit Irak op 24 augustus 2016 verbleef u in Diyala.

In het academiejaar 1994-1995 startte u met uw studies aan de politieacademie, waar u in het academiejaar 1998-1999 afstudeerde als luitenant. Van 2008 tot 2012 studeerde u ook nog rechten aan de privéhogeschool Rafideen. Van 1999 tot 9 maart 2003 (met de val van het regime van Saddam Hoessein) werkte u als controleofficier ('mulazim') bij het directoraat paspoorten, veiligheidsdienst 'dienst 52'. Ten tijde van het regime van Saddam Hoessein was u ook lid van de Baath-partij, eerst als student 'Muhaied' (sympathisant) en later 'Nasir mutaqadim' (vooraanstaande aanhanger). Na de val van het regime, nl. op 11 januari 2004, kon u tot 2006 aan de slag gaan als administratieofficier bij de dienst paspoorten/identiteitskaarten op de reis- en identiteitskaartendienst (Ghinsia). In 2006 begon u vervolgens te werken voor de militaire/nationale inlichtingendienst (Afdeling nationale inlichtingendienst en ondervragingen, directoraat ministerie operaties ofwel 'Wakalat Al Ikstabarat wal Tahkikak Wataniya, Moudiriyat Amaliyat Al Wazara') bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Hier heeft u verschillende rangen gehad, zo was u van 2006 tot 2007 Mulazim Awal (eerste luitenant), van 2007 tot 2013 naqib (kapitein) en van 2013 tot 2016 ra'id (majoor). Hiernaast werkte u ook voor verschillende diensten: eerst bij de '130 hotline' dienst, vervolgens bij de 'follow-up' dienst en vanaf 2012 bij de dienst 'verzameling van informatie en analyse', waar u officier was bij de afdeling 'informatie: analyseren van informatie van bronnen'. Voorts zou u van januari 2014 tot januari 2015 een tijdelijke opdracht voor de beveiliging van de Groene zone gehad hebben.

In 2012 werden er door milities, het Mehdi-leger en Asaib Ahl al-Haqq, valse controleposten opgezet in de wijk Zafaraniya, een fenomeen dat u op uw werk bestreed. Op 24 oktober 2012 ging u voor een opdracht met de wagen naar Zafaraniya, toen u onderweg beschoten werd. Dankzij de expertise van uw chauffeur konden jullie echter zonder verwondingen ontkomen. U bent ervan overtuigd dat er een lek was op uw werk en uw vertrek doorgegeven werd aan de milities en dat zij u uit wraak beschoten hadden. Op 12 juli 2013 was u zich thuis klaar aan het maken om naar uw werk te vertrekken. Nadat u uw auto had gestart, om op te warmen, was er plots een explosie. Blijkbaar was er een geluidsbom voor uw deur ontploft, die gelukkig enkel schade aan uw huis had veroorzaakt. U weet niet door wie de bom geplaatst werd, maar u denkt wel dat dit een poging was om u te doen vertrekken omdat uw aanwezigheid als soennitische officier binnen de wijk niet gewenst was. In 2014 had u een bende, die vnl. bestond uit leden van Hezbollah, opgerold die alcoholwinkels viseerde. U werd benaderd om uw rapport voor de rechtbank 'zachter op te stellen' betreffende de beschuldigten, hetgeen u niet deed. In deze context werd uw zoon op 11 november 2014 ontvoerd, ook kinderen van andere officieren werden in deze periode ontvoerd. Na vier dagen werd uw zoon echter teruggevonden in de koffer van een auto en werden de ouders gearresteerd, blijkbaar ging het om een bende die betaald werd door Hezbollah. In dezelfde periode bleek ook dat Hezbollah en Al-Majlis Al-A'ala verwickeld waren in een zaak waarbij zij door middel van bedreigingen en chantage in Karada probeerden mensen hun huis te doen ontvluchten en via fraude de eigendommen van onroerende goederen over te schrijven op andere namen. Op 1 december 2014 ging u in het kader van dit onderzoek naar de wijk Karada, waar u door leden van de antiterreurdienst tegengehouden en meegenomen werd. U werd naar een onbekende plaats meegenomen, waar u ondervraagd werd over het dossier en waar u eveneens gemarteld werd. In de tussentijd werd er op uw werk echter onderzoek gedaan naar uw ontvoering, waaruit bleek dat het hoofd van de antiterreurdienst geen weet had van een dergelijke operatie en u uiteindelijk via de simkaart in uw werkbadge getraceerd en bevrijd kon worden. U vermoedt dat Asaib Ahl al-Haqq achter uw ontvoering zat. Na uw ontvoering diende u een periode in het ziekenhuis te blijven, maar na 45 dagen ging u terug aan de slag op uw werk.

Op 12 april 2014 was u opgeroepen voor een vergadering met Nouri Al-Maliki over betogingen en infiltraties door Daesh. Vervolgens waren er op 30 april 2014 verkiezingen, waarbij Al-Maliki geen kans maakte op een nieuwe ambtstermijn als premier wegens een veto van de sjiitische geleerden. Daarop vernam u in juni 2014 dat u, samen met enkele andere officieren (allemaal soennitische officieren van het oude regime), geselecteerd was voor een soort van opleiding in Iran. De verantwoordelijke van deze opleiding was amid (brigadegeneraal) Modr Al- Ghazraji, die samen met twee andere officieren reeds in september 2014 op prospectie ging in Iran. In Iran kwam hij echter te weten dat het eigenlijke doel van de opleiding in feite een poging tot staatsgreep van Nouri Al-Maliki in samenwerking met Iran was. In Iran zou u soldaten moeten gaan trainen met als einddoel het uitschakelen van de sjiitische religieuze leiders (waaronder Moqtada Al-Sadr en Bashir Al-Najafi), waardoor er in Irak chaos zou uitbreken. Hierna zou Al-Maliki, in samenwerking met Iran, de volledige controle over Irak overnemen en de staat herstellen. Amid Modr Al-Ghazraji, evenals uzelf en uw collega-officieren, weigerden echter hieraan mee te werken. Gedurende een langere periode werd er niets gedaan met de informatie waarover jullie beschikten en gebeurde er ook niets. Op 16 februari 2016 kreeg uw vader echter een hartaanval. Onderweg naar het ziekenhuis werd uw auto beschoten, waarbij uw vader geraakt werd en hij later

overleed aan zijn verwondingen. U had gezien dat de daders een militair uniform droegen en met auto's zonder nummerplaat reden, u vermoedt dat het gaat om mannen van Al-Maliki en dat u het daadwerkelijke doelwit van de aanslag was. Als gevolg van hetgeen er gebeurd was besloot u op 10 maart 2016 uw ontslag in te dienen op uw werk. Op 30 maart 2016 werd dit ontslag echter geweigerd door uw dienst. Ondanks deze weigering van uw ontslag besloot u op 20 mei 2016 uiteindelijk toch definitief te stoppen met uw werk voor de militaire/nationale inlichtingendienst.

Rond juli 2016 zou amid Modr Al-Ghazraji, die op dat moment reeds gevlucht was naar Noord-Irak, vermoord zijn geweest. Ook de twee andere officieren die met hem mee op prospectie gegaan waren naar Iran zouden in deze periode vermoord zijn. Omwille van de opeenstapeling van problemen besloot u uiteindelijk op 24 augustus 2016 uit Irak te vertrekken en vanuit de luchthaven van Bagdad met uw eigen paspoort het vliegtuig te nemen naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië en Servië in België aan te komen. U kwam hier aan op 5 november 2016 en op 22 november 2011 diende u een asielaanvraag in.

Omdat u uw werk en dienst verlaten heeft zonder hiervoor toestemming gekregen te hebben wordt u momenteel beschouwd als onwettig afwezig en als deserteur. Via vroegere collega's bent u te weten gekomen dat er in dit verband sinds begin oktober 2016 een arrestatiebevel uitgevaardigd is en dat u omwille van uw desertie ondertussen ook door de rechtbank veroordeeld bent tot de doodstraf.

Daarenboven beweert u van de weduwe van amid Modr Al-Ghazraji een geheim dossier ontvangen te hebben en momenteel in het bezit te zijn van dit dossier, dat betrekking zou hebben op Iraakse staatsgeheimen en mensenrechtenschendingen door de Iraakse overheid. Zo beweert u te beschikken over kopieën van documenten, audiofragmenten en foto's over verschillende geheime dossiers, waaronder wapensmokkel naar Syrië, het importeren van wapens, geldsmokkel van Iran naar Irak, het vrijlaten van sjitische gevangenen, het trainen van mensen in Iran en het uitsturen van deze mensen naar Syrië, marteling, verkrachting en moorden van soennitische gevangenen, organenhandel door de regering, etc. Wegens de delicate inhoud van deze dossiers geeft u aan deze enkel voor te willen leggen aan de bevoegde instanties en in dat verband zou u op 20 april 2017 een afspraak gehad hebben met de Belgische militaire inlichtingendienst.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van het paspoort van uw vrouw, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, de overlijdensakte van uw vader, twee werkbadges, een administratief bevel van promotie tot majoor, een kopie van een administratief bevel tot promotie, foto's van uw werk, een bewijs van uw opleiding, verslagen over incidenten van de afdeling operaties van Bagdad, een enveloppe van uw DHL-postverzending, een kopie van een medisch verslag van Fedasil, medische verslagen uit België en een kopie van uw ontslagbrief. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel is afgeleid uit de schending van “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikel 17 en 26 van het Koninklijk Besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus geeft verzoeker aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Hij tracht ze in een ander daglicht te stellen en beroept zich vervolgens op het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet waaromtrent hij het volgende stelt:

"Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

[...]

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

- Artikel 2 EVRM:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. 2. De beroving van het leven, wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. "

- Artikel 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te minimiseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reële risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

c) De verzoeker moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied van zijn land van herkomst een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In casu is verzoeker van mening dat Bagdad zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Bagdad een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit.

A.HET BEGRIIP VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen door het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden,

Sinds haar arrest van 08/07/2008, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in het kader van de zaak Tadic (Joegoslaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadic, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. iT-31-1-AR72 (2 oktober 1995), §70): "Er bestaat een gewapend conflict wanneer er [...] langdurige gewapend geweld

plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie Echter verwerpt echter deze aanpak in haar arrest van 30/01/2014 "Aoubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet-internationale karakter onder het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confrontaties, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied".

Bijgevolg, "omvat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen", de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling".

In casu stelt verweerder het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag.

De Commissaris-Generaal beweert inderdaad dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar vechten in Bagdad : ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie), sjitische militieën en criminele bendes en leden van militieën die uit eigen initiatief handelen. De verwerende partij betwist dan ook niet 'dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict'. Dit geweld in Bagdad vertaalt zich in "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds

B.HET BEGRIIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat er 'in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4,§ 2 c) van de vreemdelingenwet.

Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in Bagdad een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid van verzoeker in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor zijn leven of persoon.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt bepaald in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat toeslaat op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

Zo stellen Konstantin De Haes en Jean-François Hayez bijvoorbeeld in hun boek "Le statut administratif des étrangers" (ADDE, 2009) dat de volgende oorlogsmisdaden als gevallen van willekeurig geweld dienen te worden beschouwd: willekeurige bombardementen, opzettelijke aanvallen op de eigendom of de burgerbevolking, vervolgingen, aanvallen met als primair doel om terreur te verspreiden onder de bevolking (...) zelfmoordaanslagen tegen burgerdoelen (K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, ADDE, 2009, Nijvel, p. 162).

Er dient opgemerkt te worden dat de mate van willekeurig geweld hier wordt betwist door het CGVS.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in Bagdad sprake van een dermate hoge graad van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en gezien er een reële kans is tot ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen".

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om het niveau van geweld concreet te evalueren.

"De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld is leerzaam op dit punt, en in het bijzonder haar arrest van 28/06/2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Bij deze aangelegenheid heeft het Hof uitspraak gedaan over het risico van schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling) in geval van verdrijving naar Somalië: "Een algemene geweld situatie vertoont een voldoende graad van intensiteit om een dergelijke risico te vertonen slechts "in de meest extreme gevallen". De volgende criteria zijn relevant (maar niet

uitputtend) voor het bepalen van de mate van intensiteit van een conflict: of de partijen bij het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die het risico van mogelijke burgerslachtoffers doet verhogen, of als ze rechtstreeks burgers als doelwitten nemen; de herhaaldelijke aard van het gebruik van dergelijke methoden of tactiek tussen de partijen in het conflict; de gelokaliseerde- of verlengde aard van de gevechten; ten slotte het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten".

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt gebruikt in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

1. SITUATIE VAN WILLEKEURIG GEWELD IN BAGDAD DIE DE VERLENING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING RECHTVAARDIGT

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

We hernemen hieronder de criteria die door het EVRM werden opgesomd (A, B, C en D) en associëren ze met de criteria die door het CGVS werden aangenomen (vermeld tussen haakjes) om aan te tonen dat er zonder twijfel een ernstige situatie van willekeurig geweld is in Bagdad.

A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERJCHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

Het Commissariaat-generaal geeft zelf toe dat de Islamitische Staat in Bagdad in de eerste twee maanden van 2016 twee keer gebruik heeft gemaakt van militaire tactieken (gecombineerde militaire operaties) om een directe confrontatie met de Iraakse veiligheidstroepen te provoceren (respectievelijk op 11 januari en 28 februari 2016).

Meer nog, de partijen in het conflict hebben ongetwijfeld burgers rechtstreeks als doel.

Inderdaad, en zoals gesteld door de Cedoca in de COI Focus Bagdad van 23.06.2016, hoewel ISIS zijn aanvallen specifiek richt op sjiitische burgers, is zijn eerste doelstelling om zo veel mogelijk burgers te doden in drukke plaatsen zoals markten of moskeeën. Zo worden er regelmatig terreuraanslagen gepleegd door zelfmoordterroristen in de Iraakse hoofdstad: zie hieronder.

ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor het grootste deel van deze aanslagen geclaimd die duidelijk omschreven kunnen worden als intens, zoals ook het CGVS dat doet.

J. Wing, hoofdredacteur van de blog "Musings on Iraq", schrijft hierover : "Attacks on Baghdad have skyrocketed in 2016 as IS has begun shifting to more terrorist attacks. There were 283 incidents in the capital in May leading to 628 dead and 1,478 wounded. The 151 IEDs and 3G sticky bombs are unfortunately part of the day to day routine of the province hitting shops, markets and other areas known for public gatherings. Last month however, IS also set off 1 motorcycle bomb, 12 suicide bombers, and 13 car bombs adding to the carnage. Together those accounted for 274 fatalities and 538 injuries. This was one sign that the Islamic State was still carrying out its spring campaign as it focused upon mass casualty bombings on civilian areas".

(Vrije vertaling : Aanvallen op Bagdad hebben enorm toegenomen in 2016 omdat IS is begonnen met een verschuiving naar meer terreur aanslagen. Er waren 283 incidenten in de hoofdstad in mei die 628 doden en 1478 gewonden hebben opgeëist. De 151 IED's en 30 sticky bombs maken deel uit van de dagelijkse routine van de provincie die winkels, markten en andere gebieden die bekend staan voor openbare bijeenkomsten, raken. Vorige maand heeft IS 1 motorfietsbom, 12 zelfmoordterroristen, en 13 autobommen doen afgaan die toegevoegd worden aan het bloedbad. Deze hebben samen geleid tot 274 doden en 538 gewonden. Dit was een teken dat de Islamitische Staat nog steeds haar lente-

campagne aan het uitvoeren was omdat het zich focuste op massa bombardementen gericht op burgerdoelen).

Verwerende partij begaat dan ook een kennelijke beoordelingsfout in de motivatie van zijn beslissing.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

Cedoca repertorieert in de COI Focus Bagdad van 23.06.2016 de "zware aanslagen in Bagdad", zonder vermelding van de definitie en het minimale aantal slachtoffers. Hij lijst zo 39 "zware aanvallen" voor het jaar 2015. Verzoeker verwijst hier naar de argumenten van Caritas International: Hoewel de notie 'aanval' niet wordt bepaald door de Cedoca, moeten we toch het opvallende verschil opmerken met het aantal incidenten die J. Wing geeft voor 2015 in Bagdad, zijnde van 2.631. Dit verschil is vooral verontrustend omdat de Cedoca zelf verwijst naar de blog van J. Wing "Musings on Iraq" voor onderzoeksdoeleinden voor het schrijven van de COI.

De Islamitische Staat is niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers in Bagdad : sjiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen zijn verantwoordelijk voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers: discriminatie en intimidatie op checkpoints, doodsb bedreigingen, ontvoeringen voor losgeld, standrechtelijke executies, intimidatie op werkplaats, vernieling van eigendommen, diefstal, inbraak, enz.

Een journalistieke bron zei inmiddels het volgende : "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006-2007

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

1.

We moeten niet vergeten dat Bagdad de kleinste van de 18 provincies van Irak is, met slechts 4.555 km², terwijl de totale oppervlakte van het Iraaks grondgebied 435.052 km² is. Bagdad vertegenwoordigd zo maar ook 1,047% van het gehele oppervlak van het land.

2.

De provincie Bagdad, gelegen in het centrale deel van het land, telt 6.483.000 inwoners (bijgewerkt cijfer voor 2015). Bagdad is dus een provincie met een zeer hoge bevolkingsdichtheid, met ongeveer 1.423 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, heeft dramatische gevolgen voor iedereen in de omgeving. Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

3.

Gezien het verschrikkelijke geweld dat plaatsvond in Bagdad in 2015, identificeert de UNAMI (Verenigde Naties Irak) de dood van 3.727 burgers en 9272 gewonde burgers. Volgens J. Wing ("Musings on Iraq"), zijn 3.817 burgers omgekomen en 10.654 gewonden gevallen en volgens Iraq Body Count zijn 3.426 mensen omgekomen. Het verschil tussen deze cijfers is te wijten aan de door de overheid opgelegde censuur en de onmogelijkheid om het geheel van de incidenten in de Iraakse hoofdstad dagelijkse dekken.

Dit betekent concreet dat gemiddeld 10 burgers per dag overleden in Bagdad in het jaar 2015. Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet minimaliseren.

De tabel hieronder geeft het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld weer op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraabodycount.org/database/>).

- > Het jaar 2013 telt 9851 doden.
- > 2014 is recent het dodelijkste jaar met 20.169 doden.
- > Voor 2015 tellen we 17.502 doden.

[...]

Er kan dan ook worden gezegd dat het conflict in Bagdad een gelokaliseerd karakter heeft aangezien het gemiddelde van 3.426 burgerslachtoffers (volgens Iraq Body Count) voor het jaar 2015, het totale aantal burgers gedood in Irak bedragende 17.502 slachtoffers. Bijgevolg vertegenwoordigen de burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak. Beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling.

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1.

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist. Wij verwijzen naar punt C betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad. Het geweld in Bagdad treft alle burgers. Er is duidelijk sprake van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn. ISIS richt zijn aanslagen op de hoofdstad en er wordt ook niet in twijfel getrokken dat deze terroristische organisatie als doel heeft om zoveel mogelijk burgers te bereiken tijdens het plegen van zijn aanslagen in de Iraakse hoofdstad. Als men de recente internationale pers leest, kunnen we de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren (zie bijvoorbeeld de aanslagen die plaatsvonden op 11 januari, 28 februari, 11, 17 en 30 mei 2016, 9 juni 2016, 3 juli 2016, 6 en 3 september 2016).

2.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak staat met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. « Des attentats à la voiture piégée, des embuscades contre des véhicules ainsi que des tirs de mortier et de roquettes se produisent périodiquement dans tout le pays, y compris à Bagdad et dans la zone internationale de Bagdad, faisant de nombreux morts. En effet, beaucoup de passants sont tués ou blessés lors de telles attaques coordonnées. Le risque de se trouver au mauvais endroit au mauvais moment demeure donc élevé.(...) Les postes de contrôle se sont multipliés à Bagdad et dans d'autres régions de l'Iraq. Montrez vous très coopératif et faites preuve d'un grand respect aux postes de contrôle. Le fait qu'une personne porte un uniforme de la police ou de l'armée iraquienne ne garantit pas qu'elle soit investie de pouvoirs officiels. Redoublez de prudence aux postes de contrôle ponctuels, où il se commet souvent des meurtres, des enlèvements et des vols ». (Vrije vertaling : Aanvallen met autobommen, hinderlagen tegen voertuigen en mortieren en raketten komen regelmatig voor in het hele land, met inbegrip van Bagdad en de internationale zone in Bagdad, waardoor veel doden vallen. Inderdaad, er werden vele voorbijgangers gedood of gewond tijdens dergelijke gecoördineerde aanvallen. Het risico om in de verkeerde plaats op het verkeerde moment te zijn is nog steeds zeer hoog. (...) Er zijn vele checkpoints verspreid in Bagdad en andere delen van Irak. Laat zien dat je zeer coöperatief bent en toon veel respect bij de checkpoints. Het feit dat een persoon een uniform van de politie of het Iraakse leger draagt is geen garantie dat hij werkt in officiële hoedanigheid. Wees extra voorzichtig bij voorlopige checkpoints, waar vaak moorden, ontvoeringen en berovingen gepleegd worden).

Het Verenigd Koninkrijk raadt enkel de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden en onder gewapende begeleiding te gebeuren²⁰. De Verenigde Staten beweren dat het sektarische en terroristische geweld is toegenomen sinds het begin van 2013, vooral in de provincie van de hoofdstad (laatste update op 28 januari 2016)²¹. Ten slotte raadt België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, iedere reis naar Irak "formeel" af onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen".

3.

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangende woordvoerder van de US State Department Mark Toner, over de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen, omschreef. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd voegde hij hieraan toe: "ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonderde kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie".

4.

Een diepe politieke crisis verontrust de regering en het Parlement. Talrijke Iraakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. Hierop heeft de Iraakse Eerste minister, Haider al-Abadi, aan het Parlement een plan voor de uitvoering van de maatregelen tegen corruptie die in 2015 werden goedgekeurd, voorgelegd, maar dit plan werd heftig verworpen. De politieke situatie is sindsdien chaotisch. Een noodtoestand werd in Bagdad verklaard wanneer de demonstranten de internationale zone en het Parlement, op 30 april 2016, zijn binnengedrongen (of groene zone, wijk die in hoge mate in het centrum van Bagdad wordt veiliggesteld, waar zich de zetel van de regering en verschillende ambassades bevinden). Op 20 mei 2016 werden minstens vier betogers gedood en meer dan 500 gewond door de Iraakse veiligheidstroepen toen ze de Groene Zone binnendrongen vanwege hun ontevredenheid met de overheid.

2. Het ontbreken van een significante daling van het geweld in Bagdad zoals beweerd wordt door de andere partij

A. Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS en kritiek van de COI Focus van 23.06.2016

a) Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS

De COI FOCUS Bagdad van 23.06.2016 heeft een heel nieuw hoofdstuk (namelijk hoofdstuk 8) in vergelijking met de COI FOCUS Bagdad van 31.03.2016. De andere hoofdstukken blijven echter ONGEWIJZIGD. Wat hierna gesteld wordt betreffende de COI Focus van 31.03.2016 (bijvoorbeeld verwijzend naar het rapport Parole à l'exil van CARITAS International) kan dus ook verweten worden aan de COI Focus van 23.06.2016.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen publiceert regelmatig beleidsnota's die « de grote krijtlijnen weergeeft van de beleidsregels die de commissaris- generaal hanteert bij de beoordeling van de asielaanvragen afkomstig uit een welbepaald land.

De laatste maanden werden er vier "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen)" gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk B4), een nota op 3.09.2015 (stuk B5), een nota op 26.10.2015 (stuk B6) en een nota op 28.04.2016 (stuk B7).

Op 02/06/2015 : « le commissaire général estime que les provinces suivantes connaissent une situation exceptionnelle au sens de l'article 48/4 §2 c) de la Loi sur les étrangers : les provinces centrales de Bagdad [...] Les demandeurs d'asile irakiens peuvent dans certaines circonstances se soustraire à la menace pour leur vie ou leur personne résultant de l'insécurité dans les provinces mentionnées ci-dessus en s'établissant en dehors de celles-ci. Cette possibilité de fuite interne s'applique uniquement s'il peut être démontré concrètement que le demandeur d'asile dispose d'une possibilité réelle de fuite interne » (stuk B4).

Vertaling : De Commissaris-generaal is van mening dat de volgende provincies ervaren een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, de centrale provincies Bagdad [...] De Iraakse asielzoekers kunnen in sommige omstandigheden de bedreiging van hun leven of persoon ontwijken, vanwege de onveiligheid in de bovengenoemde provincies, door zich te vestigen buiten deze provincies. Deze interne vluchtmogelijkheid is alleen van toepassing als er werkelijk kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een echte interne vluchtmogelijkheid beschikt.

Op 03.09.2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat « pour les personnes originaires de Bagdad et des districts environnants, nous examinons actuellement s'il est encore justifié d'octroyer par définition le statut de protection subsidiaire. Dans l'attente des résultats de cette analyse, le commissaire général a décidé de geler les décisions pour les personnes originaires de cette région » (stuk B5).

Vertaling : voor mensen uit Bagdad en de omliggende districten, we aan het onderzoeken zijn of het nog steeds gerechtvaardigd is om per definitie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In afwachting van de resultaten van deze analyse, heeft de Commissaris-generaal besloten om de beslissingen met betrekking tot de mensen uit deze regio te bevriezen.

Op 26.10.2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B6),

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

Op 28.04.2016, heeft de Commissaris-generaal zijn positie niet gewijzigd en verzekert nog altijd dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les

conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B7).

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere.

Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

In juni 2015 was verweerder van mening dat het willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen voor het leven of de persoon. Na het bevrozen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, is de Commissaris-generaal nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan in welke mate de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015/april 2016.

Zoals hiervoor bewezen, is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.

Dit wordt bevestigd door het CGVS. Men leest inderdaad op de site van het CGVS sinds 29.04.2016 dat (stuk B3) :

« ISIS is nog altijd actief in Bagdad, door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berm bommen. Ondanks de zeer talrijke controleposten van politie, leger en milities maken deze aanslagen dagelijks slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld bedraagt iedere maand om en bij de 300 doden en 700 gewonden. Dit cijfer blijft sinds begin 2015 stabiel. Er zijn iets minder spectaculaire aanslagen met zware autobommen, maar dit wordt gecompenseerd door een groter aantal aanslagen met kleinere hoeveelheden springstof. De slachtoffers zijn in overgrote meerderheid burgers. ISIS heeft vanaf einde 2015 opnieuw aanvallen met militaire middelen en tactiek uitgevoerd, maar deze blijven tot nu zeer uitzonderlijk, het gaat om slechts twee, terwijl er maandelijks tientallen aanvallen zijn met alleen explosieven».

Het CGVS erkent dus zelf dat het aantal slachtoffers stabiel blijft ; waarom dan ook van mening zijn dat de situatie veranderd is ? Dit zijn tegenstrijdige motieven.

De COI Focus van 23.06.2016 meldt dat ISIS overgeschakeld is naar nieuwe methodes om zijn aanvallen te plegen : « Uit analyse van het beschikbare bronmateriaal verzameld door de blog Musings on Iraq door Joël Wing uit de Verenigde Staten, die sinds 2008 het conflict in Irak volgt en die onder andere heeft gepubliceerd voor The Jamestown Foundation en The Daily Beast, blijkt dat ISIS meer is overgeschakeld op andere methodes, met name geïmproviseerde springtuigen, ook berm bommen genoemd (IED) en zelfmoordvesten (SVEST). Ook deze aanslagen worden gericht op drukke plaatsen zoals winkels, restaurants, cafés en markten, om een maximaal aantal burgers te treffen (...). Sinds het najaar 2015 duiken er af en toe variaties op bekende vormen van aanslagen op: zelfmoordvesten die worden gedragen door bromfietzers of fietsers, of gecoördineerde aanvallen met zelfmoordvesten, zelfmoordvoertuigen en strijders gewapend met automatische vuurwapens.

Dit laatste is in Bagdad uitzonderlijk (...) ». Ook dit element heeft het CGVS niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Hieraan voegt Cedoca toe dat voor elke maand van 2015 en 2016, de provincie Bagdad het grootste aantal burgerslachtoffers in absolute aantallen telt. Deze cruciale informatie komt up geen enkel moment aan bod in de beslissing van verweerder, en men vraagt zich daarom af waarom deze ommekeer van standpunt!

Het CGVS meldt ook niet dat de Cedoca eraan herinnert in zijn verslag dat er een risico is op onderwaardering van de gebruikte data, dat sommige slachtoffers niet altijd zichtbaar zijn, dat de media minder incidenten rapporteert tijdens de feestdagen en dat de overheid een censuur- en propagandabeleid houdt³⁰. Hierop heeft Uw Rechtspraak ook gewezen in twee arresten van 12 april 2016 n°165 615 en n°165 616 met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 6 oktober 2015.

Voor al deze redenen, met betrekking tot de elementen in de COI Focus Bagdad van 23.06.2016, kan men niet concluderen tot een daling van het geweld in Bagdad, maar eerder tot een stijging !

b) Kritiek van de COI Focus Bagdad van 23.06.2016

I. Anonieme bronnen en schending van het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003

In het voornoemd arrest van 12 april 2016, is Uw Rechtspraak verder van mening dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiïtes sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhoud en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrijft van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, § 1er, alinea 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Ook het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 is gedeeltelijk gebaseerd op "rechtstreekse contacten" om de veiligheidssituatie in Bagdad te evalueren waarvan de persoonlijke gegevens wegens vertrouwelijkheidsredenen niet bekend zijn gemaakt. In het rapport van CARITAS INTERNATIONAL en CIRÉ leest men : « force est de constater que plusieurs e-mails ainsi qu'un entretien téléphonique sont à la source d'informations cruciales qui permettent au Cedoca d'évaluer la situation sécuritaire à Bagdad. Le Cedoca s'abstient de mentionner pourquoi ces personnes ont été contactées, et en quoi l'on peut raisonnablement croire qu'elles sont fiables. [...] Or, le CGRA se base presque exclusivement sur le COI Focus Bagdad pour prendre sa décision concernant l'évaluation de la situation sécuritaire à Bagdad, le demandeur d'asile n'étant pas en mesure de vérifier les informations obtenues par le Cedoca par téléphone ou par voie électronique ».

(Vrije vertaling : men kan vaststellen dat verschillende e-mail evenals een telefonisch onderhoud aan de bron van fundamentele informatie zijn op basis van dewelke de Cedoca de veiligheidssituatie evalueert in Bagdad. Cedoca vermeldt niet waarom met deze personen contact werd genomen, en in welke mate men redelijkerwijs moet geloven dat zij betrouwbaar zijn. [...] Toch baseert de CGVS zich bijna uitsluitend op de COI Focus Bagdad om zijn beslissing te nemen betreffende de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad. De asielzoeker is niet in staat de informatie te controleren die door de Cedoca telefonisch of elektronisch werd verkregen).

Alle rechtstreekse contacten die in het verslag Cedoca worden vermeld, zijn onbekend.

II. Gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan diversiteit van bronnen

Voorts moet men verschillende elementen opmerken betreffende de schriftelijke bronnen waarop de COI Focus van 23.06.2016 gebaseerd is:

- Op de ongeveer 280 schriftelijke en audiovisuele bronnen, is enkel 1/6e na de COI Focus - Irak-Bagdad van 6 oktober 2015 gedateerd. De andere bronnen waarop de Cedoca steunt om de COI Focus te actualiseren zijn "rechtstreekse contacten". Dit wordt door Caritas bevestigd : « les informations permettant une évaluation objective actuelle de la situation sécuritaire à Bagdad sont issues majoritairement des contacts directs établis par voie électronique ou téléphonique, contacts dont les coordonnées et compte rendus n'ont pas été annexés aux COI parle Cedoca »³³. (Vrije vertaling : de informatie die een huidige objectieve evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad toelaten, zijn bij meerderheid afkomstig uit de rechtstreekse contacten die elektronisch of telefonisch gelegd werden, contacten waarvan de personalia en verslagen niet werden bijgevoegd bij de COI door het Cedoca). Verzoeker stelt zich bijgevolg de vraag van de relevantie van de bronnen die voor de actualisering van het verslag Bagdad werden gebruikt. als enkel 1/6e van de bronnen met het oog hierop werd gebruikt en de andere bronnen niet controleerbaar zijn door verzoeker.

- Talrijke andere bronnen van de COI dateren uit 2013-2014. Gezien de zeer evolutieve situatie (wat trouwens noch door CGRA, noch door Uw Rechtspraak betwist wordt), stelt de verzoeker zich de vraag van de relevantie van deze bronnen. De COI Focus wordt immers verondersteld de huidige veiligheidssituatie in Bagdad te beschrijven.

- Verzoeker wenst eveneens het gebrek aan verscheidenheid van de bronnen van de COI Focus laten opmerken. De ongeveer 280 schriftelijke en audiovisuele bronnen van het verslag zijn vaak geschreven door zelfde auteurs. Zo komen meer dan 40 artikelen van de BBC en 30 van Radio Free Europe.

III. Gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid

In de COI Focus van 23.06.2016, inventariseert Cedoca maar 17 bijzonder moorddadige aanslagen begaan in 2016 in Bagdad tot 31 mei 2016 (p. 43 en 44). Maar gezien de hierboven vertelde informatie en de informatie die met name door de site Irak Body Count wordt geïnventariseerd, werd een veel hoger aantal aanslagen begaan sinds het begin van het jaar 2016. Sinds verschillende maanden is Bagdad immers dagelijks het theater van aanslagen en aanvallen.

Dit verslag stemt dus niet met de werkelijkheid overeen en bewijst de verminkte visie waarmee het CGVS bepaalde gegevens presenteert.

Dit verslag werd snel afgewerkt en reflecteert de werkelijkheid niet.

Naast het gebrek aan huidige en recente bronnen die voor de actualisering van de COI Focus werden gebruikt, merkt men op dat Cedoca de conclusies van de vorige COI geenszins in vraag stelt. Zoals hierboven aangetoond, is de veiligheidssituatie in Bagdad heel fel geëvolueerd. Cedoca geeft trouwens toe dat sinds het eind van 2015, ISIS opnieuw militaire middelen en tactieken heeft gebruikt om aanvallen te leiden³⁴. Cedoca geeft ook toe dat 'Vanaf begin april 2016 neemt het aantal zware en zeer zware aanslagen in Bagdad toe, zowel in de stad als in de provincie'. Toch heeft Cedoca dit element niet voldoende wezenlijk gevonden om haar vorige conclusies te wijzigen.

Het lichaam van de tekst wordt nauwelijks gewijzigd door de integratie van een hoofdstuk en geen enkele fundamentele analyse werd door Cedoca uitgevoerd. De samenvattingen van beide COI's, zijn bijna identiek, hoewel Cedoca duidelijk toegeeft dat de situatie verslechterd is.

De COI Focus bevestigt voorts dat: « De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad is volgens het team voor van het Institute of The Study of War veranderd: geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders met infanteriewapens meer, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. De tactiek van de kleinere geïmproviseerde springtuigen (Engels: Improvised Explosive Devices. IED's) maakt volgens het Institute of The Study of War op langere termijn ook veel slachtoffers ».

B. Rechtspraak van de RvV

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: "ten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat de situatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, sterk verslechterd in de afgelopen jaren en dat deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak'.

De Raad voegt toe: "Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève. Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker".

Bovendien heeft de RvV op 12 april 2016 twee arresten n°165=615 en n°165.616 genomen die beslissingen van weigering van dé vluchtelingenstatus en weigering van de van subsidiaire beschermingsstatus vernietigen en het CGVS vragen aanvullende maatregelen van instructie te nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

In het arrest n° 165 616, is Uw Rechtspraak van mening dat :

« la situation en Irak et à Bagdad demeure extrêmement volatile et susceptible de changer particulièrement rapidement. Le Conseil constate d'ailleurs qu'il est notoire que des événements tragiques, en particulier des attentats meurtriers, ont encore eu lieu à Bagdad depuis octobre 2015 »

(Vrije vertaling : De situatie in Irak en in Bagdad blijft uiterst vluchtig en vatbaar om bijzonder snel te veranderen. De Raad stelt trouwens vast dat het algemeen bekend is dat tragische gebeurtenissen, in het bijzonder moorddadige aanslagen, nog in Bagdad sinds oktober 2015 hebben plaatsgevonden).

In hetzelfde arrest heeft Uw Rechtspraak voorts twijfels geuit over «l'existence dans ledit rapport [ndlr. le rapport Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] d'élément concret et pertinent permettant de conclure à ladite baisse significative. En effet, après consultation des sources mentionnées et référencées dans le rapport du Cedoca, le Conseil relève ce qui suit : selon le site Iraq Body Count, le nombre de victimes civiles à Bagdad pour l'année 2015 est d'environ 2500, alors qu'il était d'environ 3000 pour l'année 2013 ; le nombre d'incident quant à lui, apparaît semblable au chiffre de l'année 2014, soit environ 1400 et est, en outre, sensiblement plus élevé que le chiffre de l'année 2013 qui était d'environ 900 ».

(Vrije vertaling ; het bestaan in bovengenoemde verslag [ndlr. het verslag Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] van concreet en relevant element dat het mogelijk maakt om tot het besluit te komen van een

belangrijke daling. Na raadpleging van de bronnen vermeld en verwezen in het verslag van Cedoca, stelt de Raad immers wat volgt vast : volgens de site "Irak Body Count", is het aantal burgerlijke slachtoffers in Bagdad voor het jaar 2015 van ongeveer 2500, terwijl het van ongeveer 3000 voor het jaar 2013 was; het aantal incidenten blijkt gelijk aan het cijfer van het jaar 2014, d.w.z ongeveer 1400 en is, bovendien, aanzienlijk hoger dan het cijfer van het jaar 2013 dat van ongeveer 900 was).

Uw Rechtspraak heeft ook een arrest genomen op 6.06.2016 (n°169 112) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigt : In het licht van de meest recente gebeurtenissen, en gezien de fluctuerende situatie in de Iraakse hoofdstad, heeft Uw Rechtspraak besloten dat het wenselijk zou zijn dat het CGVS aanvullende maatregelen van instructie zou nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Heel recent, heeft Uw Rechtspraak op 28.09.2016 een arrest genomen (n°175 342) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigt, onder meer voor volgende reden :

"Il est de notoriété publique que d'importants attentats ont continué et continuent à frapper Bagdad actuellement et que certains d'entre eux, comme celui du 3 juillet 2016 par exemple ont faits de très nombreuses victimes. Le Conseil rappelle, à cet égard, qu'en vertu de sa compétence de plein contentieux, il statue en tenant compte de la situation telle qu'elle existe au moment de la clôture des débats. Partant, le Conseil doit tenir compte de l'évolution de la situation générale du pays de provenance du demandeur d'asile. Si la dégradation de la situation générale à Bagdad est un fait général notoire, le Conseil ne dispose cependant pas d'un pouvoir d'instruction lui permettant de récolter des informations précises à cet égard".

C. Verslagen en internationale pers

1.

Aldus kan men in het verslag van CARITAS INTERNATIONAL en de CIRÉ, 'Parole à l'Exil' van 4 mei 2016 lezen :

« La capitale irakienne est la cible principale de l'EI, et ce depuis l'été 2014. Le rapport du Secrétaire Général au Conseil de sécurité de l'ONU atteste que Bagdad continue de connaître le plus haut taux d'attaques visant les civils en Irak. Les kidnappings, meurtres, bombes artisanales, grenades (« sticky bombs »), kamikazes, véhicules piégés, tirs, découvertes de corps anonymes sont monnaie courante à Bagdad. De nombreux incidents touchant les civils impliquant des engins explosifs improvisés arrivent quotidiennement dans la capitale irakienne. Le blogueur J. Wing Musings on Iraq nous fait remarquer que le gouvernement de Bagdad est le seul pour lequel le nombre d'incidents n'a fait qu'augmenter au cours de l'année 2015 ».

(Vrije vertaling : De Iraakse hoofdstad is het hoofddoelwit van ISIS, en dit sinds de zomer van 2014. Het verslag van de Secretaris-generaal aan de Veiligheidsraad van de UNO toont aan dat Bagdad het hoogste niveau van aanvallen blijft ondergaan met betrekking tot burgers in Irak. De ontvoeringen, moorden, ambachtsbommen, granaten („sticky bombs“), kamikazes, bomvoertuigen, schietpartijen, ontdekkingen van onbekende lichamen zijn lopende munt in Bagdad. Talrijke incidenten betreffende burgers die een geïmproviseerd explosief gerei impliceren, komen dagelijks in de Iraakse hoofdstad voor. Blogueur J. Wing (Musings on Iraq) merkt op dat de provincie van Bagdad de enige is waarvoor het aantal incidenten maar bleef stijgen in de loop van 2015).

2.

In een verslag van 26 januari 2016, is de Secretaris-generaal van mening dat sinds zijn vorig verslag (26 oktober 2015), « Baghdad continued to see the highest rate of attacks targeting civilians in the country. During the reporting period, Baghdad witnessed 374 incidents targeting civilians and 110 incidents targeting the Iraqi security forces. The deadliest attacks included suicide attacks at a Shiite mosque and a Shiite funeral in eastern Baghdad on 13 November, in which 43 civilians were reportedly killed and 90 injured. An earlier suicide attack on 8 November targeted a popular mobilization forces gathering in Sadr City, reportedly killing 20 of its members and wounding another 28. Unidentified bodies continued to be found on a daily basis in Baghdad city and outlying areas ».

(Vrije vertaling : Bagdad blijft het hoogste niveau van aanvallen ondergaan met betrekking tot burgers in het land. Tijdens de rapporteringsperiode, is Bagdad getuige geweest van 374 incidenten met betrekking tot burgers en 110 incidenten met betrekking tot de Iraakse veiligheidsdiensten. De moorddadigste aanvallen zijn onder meer de zelfmoordaanvallen op de sjiiitische moskee en een sjiiitische begrafenis in het oosten van Bagdad op 13 november, waarin 43 burgers gedood werden en 90 gewond geraakten. Een vorige zelfmoordaanval gepleegd op 8 november beoogde populaire mobilisatiekrachten in Sadr City, waarvan 20 zijn gedood en 28 gewond geraakt. Ongeïdentificeerde lichamen werden nog op een dagelijkse basis gevonden in Bagdad en buitenwijken).

3.

In een brief van 29 maart 2016 van de Britse Ambassade in Bagdad, kan men lezen dat « Da'esh and associated Sunni insurgent groups maintain the intent and capability to conduct standalone and co-

ordinated high-intensity attacks. These are usually in the form of Vehicle Borne IEDs (VBIEDs), large-yield roadside IEDs and suicide attacks utilising VBIEDs or explosive vests. These attacks are capable of causing numerous casualties ».

(vrije vertaling: Daesh en geassocieerde soennitische groepen handhaven het doel en de capaciteit om, op autonome wijze, gecoördineerde aanvallen te leiden van grote intensiteit. Deze nemen over het algemeen de vorm van bomaanslagen, bommen met een breed spectrum op de kant van de straat, zelfmoordbomauto's of explosievenjassen. Deze aanvallen kunnen de oorzaak zijn van talrijke slachtoffers).

4.

Volgens het verslag van de UNHCR 'Position on returns to Irak' van oktober 2014 : « Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods, and has seen an upsurge in sectarian violence ».

(vrije vertaling: Bagdad blijft het theater van frequente massa-aanvallen, vaak, maar met uitsluitend, tegen wijken met sjiitische meerderheid, en kent een opleving van sektarische geweld).

Voor het jaar 2015 in Bagdad, telt de UNAMI, 3.727 overleden burgers, Joël Wing (blog: Musings on Iraq} 3.817 overleden burgers en Irak Body Count 3.426 overleden burgers. Voorts merkt men op dat wat zijn methodologie betreft, de UNAMI systematisch in zijn verslagen verklaard dat de reële balans hoger zou kunnen zijn: « In light of the above-noted limitations in methodology, UNAMI does not claim that the information it provides is complete, and it may well be that UNAMI is under-reporting the extent, nature or seriousness of the effect of armed violence and acts of terrorism on the civilian population ».

(Vrije vertaling : Gezien de eerder vermelde beperkingen wat de methodologie betreft, beweert de UNAMI niet dat de inlichting die het verstrekt volledig is, en het zou kunnen dat de UNAMI de omvang, de natuur of de ernst van de gevolgen van het gewapende geweld en de handelingen van terrorisme op de burgerlijke bevolking onder-rapporteert).

5.

Wij lezen in de COI Focus van 23.06.2016 : « Een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn eigen bronnen anoniem wenst te blijven, stelt dat de cijfers van het aantal slachtoffers die zijn organisatie van een zeer goed geplaatste bron ontvangt hoger liggen, maar dat hun diensten deze niet kunnen publiceren. De reden hiertoe is dat alle incidenten moeten worden onderzocht voor publicatie, en dat niet altijd uitsluitel kan worden verkregen over de omstandigheden, maar eveneens omdat de bron moet worden beschermd ».

Betreffende het doelwit van de aanslagen en aanvallen van Bagdad, verklaart de Cedoca het volgende : « De aanvallen met explosieven zijn hoofdzakelijk op burgers gericht ». « Tijdens het 'Breaking the Walls'-offensief in 2012 en 2013 had AQI het nog voor een stuk gemunt op inrichtingen van de overheid en het leger, zoals op gevangenen, met het doel deze te bestormen, maar het geweld dat uitgaat van ISIS is vandaag zeer overwegend gericht op burgerdoelwitten zoals markten of restaurants ».

Voorts herinneren we eraan dat verzoeker van soennitische religieuze oorsprong is, en dat deze vaak de slachtoffers van bedreigingen, mondeling geweld of mishandelingen zijn. « Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten ».

« Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities:

- De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.

- Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.

- Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiitische milities. vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.

- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.

- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen.

Men leest op de site van het CGVS (stuk B3) : « De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. (...). Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities

handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen».

Als, zoals hierboven gesteld, het aantal aanslagen en aanvallen indrukwekkend is, worden eveneens talrijke ongeïdentificeerde lichamen in de hoofdstad teruggevonden. UNAMI heeft aldus 436 lichamen tussen mei en eind oktober 2015 geregistreerd waarvan de manier van uitvoering laat geloven dat deze personen wegens politieke of religieuze redenen werden gedood⁵⁰. « Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende sjiiitische milities actief in de stad en in de provincie, deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders, handhaven mee de orde, en bewaken de sjiiitische wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld afte persen van ontvoerde burgers ».

D. De cijfers en de recente gebeurtenissen in Bagdad (oktober 2016 -januari 2016)

Het verslag van Caritas International en CIRE alsook Iraq Body Count rapporteren veel meer slachtoffers en aanvallen dan de Cedoca en het CGVS.

a) Cijfers en vergelijking tussen 2015 en de voorgaande jaren

Als men zich op de cijfers van de Verenigde Naties baseert, stelt men vast dat:

- voor het jaar 2016, waren er 3.132 gedode burgers in Bagdad
- voor het jaar 2015, waren er 3.727 gedode burgers in Bagdad
- voor het jaar 2014, waren er 3.702 gedode burgers in Bagdad
- voor de 9 laatste maanden van het jaar 2013 - jaar van de herinvoering van de subsidiaire bescherming voor Bagdad, waren er 2.331 gedode burgers in Bagdad (wat met een jaarlijks gemiddelde van 3.108 gedode burgers overeenstemt)

2017:

[Wat volgt is een overzicht per maand van het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) van maart 2017 teruggaand tot en met april 2013.]

De cijfers van januari 2013 tot maart 2013 zijn niet opgenomen.

De cijfers van de Verenigde Naties en van Irak Body Count zijn enigszins tegenstrijdig maar hoe dan ook, één ding is zeker dat er geen enkele belangrijke daling is van het willekeurige geweld betreffende burgers in Bagdad sinds 2013, jaar van de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de GGVS voor Bagdad.

Men kan derhalve geen belangrijke daling van willekeurige doden van burgers in Bagdad vaststellen.

Het jaarlijks gemiddelde van 3.132 gedode burgers voor het jaar 2016 staat voorts gelijk met het aantal slachtoffers die voor het jaar 2013 werd geïnventariseerd, jaar waar de subsidiaire bescherming voor Bagdad door de CGVS opnieuw werd ingevoerd. CGRA had de subsidiaire bescherming voor Bagdad in december 2013 opnieuw ingevoerd. De verzoeker begrijpt derhalve niet waarom de CGVS van mening is dat de veiligheidssituatie op positieve wijze is geëvolueerd als het aantal slachtoffers nu hoger is dan in 2015 en gelijk is aan het aantal slachtoffers in 2013.

Als men de verslagen op de site Iraq Body Count leest, stelt men vast dat het geweld ten opzichte van de burgers op het globale grondgebied van Irak (zonder onderscheid) veel hoger was in 2015 dan in 2013: 2015, werden immers 16.115 burgers gedood terwijl in 2013, slechts 9.851 burgers werden gedood (stuk B2). Er wordt eveneens vermeld in dit verslag dat behalve voor juni en augustus 2014, het aantal de doden in 2015 zeer vergelijkbaar is met het aantal doden in 2014 (stuk B2) Sinds het jaar 2003 en de val van het regime van -Saddam Hussein, zijn de jaren 2014 en 2015 degenen met het meest aantal overleden burgers buiten de verschrikkelijke jaren 2006-2007 die de jaren van piek van geweld vormden (stuk B2).

Men merkt trouwens op dat voor de jaren 2010 en 2011 tijdens de welke een subsidiaire bescherming aan de Irakezen van Bagdad werd toegestaan, op het geheel van het gebied van Irak, 4.167 burgerlijke slachtoffers zijn gevallen voor het jaar 2010 en 4.153 burgerlijke slachtoffers voor het jaar 2011 (zie stuk B2)

Het jaar 2015 kent meer dan 4 x meer burgerlijke slachtoffers dan de jaren 2010 en 2011, jaren tijdens de welke de CGVS nog de subsidiaire bescherming voor Bagdad en Mossoul toestond (stuk B2).

Geen enkel element in het verslag van Cedoca van juni 2016 stelt deze vaststelling in vraag. Het verslag is trouwens van mening dat « sinds begin 2015 blijft het aantal slachtoffers in Bagdad nagenoeg constant volgens de cijfers van de VN-missie voor Irak, ledere maand van 2015 en ook in 2016 telt de provincie Bagdad in absolute cijfers het hoogste aantal burgerslachtoffers » en « de sterke daling bij de autobommen bleek slechts tijdelijk, want in augustus 2015 werd de hoofdstad weer getroffen door twaalf explosies van bomvoertuigen, elf andere konden onschadelijk worden gemaakt. [...] In de maanden september 2015 tot en met februari 2016 [...] waren er volgens de blog Musings on Iraq tien succesvolle aanslagen met autobommen (SVEST en VBIED samengeteld), tegenover niet minder dan 603 aanslagen met IED ».

In de COI Focus van 23 juni 2016 stelt Cedoca trouwens uitdrukkelijk : 'Vanaf begin april 2016 neemt het aantal zware en zeer zware aanslagen in Bagdad toe, zowel in de stad als in de provincie' p. 25 van de COI Focus van 23 juni 2016).

Caritas wijst er trouwens terecht op dat : « le Cedoca fait mention dans le COI Focus Bagdad du 31 mars 2016 de deux affrontements directs entre IEI et les forces de sécurité irakiennes. D'après le Cedoca, aucun affrontement direct n'avait eu lieu en 2015, de sorte que la mise en avant de deux événements en deux mois de temps apparaît comme une augmentation claire de la violence depuis janvier 2016. De plus, l'on peut se demander s'il s'agit véritablement d'événements exceptionnels, comme le décrit le Cedoca et le CGRA, ces deux attaques étant très rapprochées dans le temps »

Cedoca meldt in de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016 twee rechtstreekse confrontaties tussen ISIS en de Iraakse veiligheidsdiensten. Volgens de Cedoca, heeft er geen enkele rechtstreekse confrontatie in 2015 plaatsgevonden, zodat deze twee gebeurtenissen in twee maanden tijd op een duidelijke toename van het geweld sinds januari 2016 wijzen. Bovendien kan men zich afvragen of het werkelijk om uitzonderlijke gebeurtenissen gaat, zoals beschreven door de Cedoca en CGVS, aangezien deze twee aanvallen zeer kort in tijd hebben plaatsgevonden.

Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft steeds erger wordt en dat er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013.

Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slachtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn.

Verzoeker is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in het jaar 2013 hebben voorgezeten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden.

b) Recente evenementen in Bagdad juni 2017 - januari 2017)

• Juni 2017

- op 22 juni, kwamen 2 personen om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 16 juni, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 5 juni, werd een jongen gedood door een raketaanval op een huis in Bagdad.

• Mei 2017

- op 30 mei, kwamen minstens 27 personen om in twee bomaanslagen in Bagdad.
- op 28 mei, kwam 1 persoon om in een aanval in Bagdad.
- op 26 mei, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 25 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 24 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 20 mei 2017, kwamen minstens 24 personen om in een aanslag in Bagdad.
- op 19 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 18 mei, kwamen 2 personen om in aanslagen in Bagdad.
- op 17 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 16 mei, kwamen 2 personen om in een aanslag in Bagdad.
- op 14 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 11 mei, kwamen 4 personen om in een aanslag in Bagdad.
- op 9 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 6 mei, kwamen 2 personen om in een aanslag in Bagdad
- op 3 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.

• April 2017

- op 25 april, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 20 april, kwam 1 persoon om in een aanslag op sjiiitische pelgrims.
- op 14 april, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad.
- op 13 april 2017, kwamen 2 personen om in een aanslag op een markt in Bagdad.
- op 12 april 2017, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 10 april 2017, kwam 1 persoon om in het noorden van Bagdad
- op 9 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 7 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 5 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 4 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
- op 3 april 2017, kwam 1 politiemann om in een bomaanslag in Bagdad.

- op 2 april 2017, kwamen 8 personen om in 2 bomaanslagen in Bagdad.
- Maart 2017
 - op 29 maart 2017, kwamen 14 personen om in een zelfmoordaanslag in Bagdad
 - op 28 maart 2017, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 26 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 24 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 22 maart 2017, kwam 1 burger om in twee bomaanslagen in Bagdad.
 - op 21 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 20 maart 2017, kwamen minstens 15 personen om in een aanslag in Bagdad.
 - op 16 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 14 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 12 maart 2017, kwam 1 burger om in een raketaanval op een huis in Bagdad..
 - op 10 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 9 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 6 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 5 maart 2017, kwamen 5 personen om in een bomaanslag ten westen van Bagdad.
 - op 2 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 1 maart 2017, vielen 12 doden en gewonden in verschillende bomaanslagen in Bagdad.
- Februari 2017
 - op 28 februari 2017, kwam minstens 1 persoon om in twee bomaanslagen op een speelveld in Bagdad.
 - op 27 februari 2017, kwamen 3 personen om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 26 februari 2017, kwamen 1 politiemann en 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 23 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 20 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 19 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 18 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 16 februari 2017 kwamen minstens 52 personen om in een aanslag in Bagdad.
 - op 15 februari 2017, kwamen 2 personen om in verschillende aanslagen in Bagdad
 - op 12 februari 2017, kwam 1 burger om in bomaanslagen in Bagdad.
 - op 11 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag op een markt in Bagdad.
 - op 9 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 7 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag op een markt in Bagdad.
 - op 6 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 4 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 3 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 1 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad.
 - op 1 februari 2017, kwamen 2 burger om in een bomaanslag in Bagdad.

Deze cijfers geven aan dat er bijna dagelijks een bomaanslag is in Bagdad met minstens één dode.

• Januari 2017

- op 8 januari 2017, kwamen minstens 18 personen om in 2 aanslagen op markten in Bagdad .
- op 3 januari 2017, zijn minstens 57 personen omgekomen in een aanslag gepleegd door ISIS..

3. Het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen

Volgens Caritas, kan de Regering de Iraakse burgers wegens verschillende redenen niet beschermen: corruptie, gebruik van defecte detectors van explosieven, onvermogen en gebrek aan willen de sjiitische milities te controleren, toenemende criminaliteit door gangs, misdadigers et milities die voor hun eigen rekening handelen.

Men kan trouwens in het verslag van de Cedoca van juni 2016 lezen : « Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). 58 Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken » (p. 11-12).

Volgens Human Rights Watch, « in Baghdad and Diyala, criminal gangs who Sunni victims say are affiliated with the Iraqi security services and Shia militias carried out uninvestigated assassinations and

threats » . (Vrije vertaling: in Bagdad en Diyala, voeren criminele bendes die door de soennitische slachtoffers gezegd worden aangesloten te zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten en sjiiitische militieën, ononderzochte moorden en bedreigingen uit).

Talrijke Iraakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. De situatie is op 30 april 2016 fel verslechterd wanneer de demonstranten de Groene Zone zijn binnengedrongen. Deze gebeurtenissen geven blijk van het algemene ongenoegen van de bevolking betreffende de politieke klasse die omgekocht is en onbekwaam om de uitdagingen waarmee het land kampt, aan te gaan.

4. Het argument van de opvang van IDP's

De CGVS weigert een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan Bagdadse burgers onder meer omdat Bagdad een groot aantal IDP's van andere zones van het land ontvangt.

Opnieuw stelt Uw Rechtspraak zich vragen over dit argument in zijn voornoemd arrest van 12 april 2016:

« il en va de même concernant le motif des décisions entreprises indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenances d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous le contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. De plus, ainsi qu'il ressort d'un document référencié dans le rapport du Cedoca susmentionné (UNHCR, Position on returns to Iraq, octobre 2014, page 4), le fait que la majorité des personnes déplacées à l'intérieur de l'Irak Je sont, notamment, au sein même des provinces de Ninewa et d'Al-Anbar, pourtant notoirement en proie à une situation de violence aveugle conduisant actuellement la partie défenderesse à octroyer la protection subsidiaire aux ressortissants de ces régions, conduit encore davantage le Conseil à s'interroger sur la pertinence d'un tel argument ».

(Vrije vertaling : hetzelfde geldt voor de reden van de ondernomen beslissingen die, zonder enige nuance medelen, dat Bagdad een groot aantal ontheemden ontvangt afkomst uit andere gebieden van het land: de Raad vraagt zich immers af in welke mate het feit dat personen die zones van oorlog of onder de controle van terroristische organisaties proberen te ontvluchten in de hoofdstad, indicatief zou zijn van de afwezigheid van willekeurig blind geweld in het deel van het land waar zij schuilplaats vinden. Bovendien, zoals blijkt uit een document waarnaar verwezen wordt in het verslag van bovenvermelde Cedoca (UNHCR, Positie men returns to Irak, oktober 2014, bladzijde 4) zet het feit dat de meerderheid van de ontheemden binnen Irak het zijn binnen de provincies Ninewa en Al-Anbar, die toch evident prooi zijn van een situatie van blind geweld die momenteel het verdedigende deel ertoe aanzet zijn om de subsidiaire bescherming toe te staan aan de onderdanen van deze gebieden, de Raad ertoe aan om zich vragen te stellen over de relevantie van dergelijk argument).

Opnieuw brengt geen enkel element van het verslag van Cedoca van 23.06.2016 een verklaring wat dit element betreft.

« De opeenvolgende golven van vluchtelingen uit de oorlogsgebieden heeft de autoriteiten ertoe gebracht om de verhuis van ontheemden naar het stadscentrum wettelijk te beperken tot diegenen die over een lokale sponsor beschikken. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht hebben gezocht bedroeg in maart 2016 65.508 personen. Wie Bagdad ontvluchtte, trok vooral naar de provincies Suleimaniya en Anbar. IDP's richtign Anbar verblijven vooral in het district Hit. Van wie Bagdad ontvluchtte naar een andere provincie heeft provincie heeft 91 % aan de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) duidelijk gemaakt te willen terugkeren, 4 % wacht af, en slechts 1 % wenst zich te integreren in de huidige omgeving. Meer dan 60 % van deze groep leeft in huurwoningen, 21 % verblijft bij familie. Daar staat tegenover dat ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. De meeste zijn Arabische soennieten en afkomstig uit tribale gebieden in Anbar, waar zij over sterke familiale structuren beschikken. De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad »

In zijn verslag, 'Position on Returns to Irak', is de UNHCR van mening dat « between January and early October 2014, over 1.8 million individuals, nearly half of them children, have been displaced from mainly Ninewa, Al-Anbar, Salah Al-Din, Diyala, Baqhdad, Kirkuk and Babel governorates to over 1,850 distinct locations across Iraq » (Vrije vertaling tussen januari en begin oktober 2014, zijn meer dan 1,8 miljoen mensen, bijna de helft van hen kinderen, gevlucht uit voornamelijk Ninewa, Al- Anbar, Salah al- Din, Diyala, Bagdad, Kirkuk en Babel naar meer dan 1.850 verschillende locaties verspreid over Irak). Als talrijke personen dus een schuilplaats vinden, vluchten anderen de hoofdstad. Voorts « most internally displaced persons (IDPs) have fled to northern parts of Iraq, including to the Kurdistan Region and other parts of Ninewa, or have been displaced within Al-Anbar » (Vrije vertaling : De meeste interne

ontheemden (IDP's) zijn naar de noordelijke delen van Irak gevlucht, met inbegrip van de Koerdische regio en andere delen van Ninewa, of zijn gevlucht binnen Al-Anbar en dus niet naar Bagdad.

Verzoeker stelt zich voorts de vraag van de relevantie van dit argument: het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.

5. Het argument van de continuïteit van het openbare leven in Bagdad

Een van de argumenten van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de Bagdadse burgers is die van de voortzetting van het openbare leven.

Maar Uw Rechtspraak verwonderde zich, terecht, in het voornoemde arrest van 12 april 2016, over zo'n redenering aangezien het openbare leven evenmin in 2014 of begin 2015 heeft gestopt, periodes waar de CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toekende:

« Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad ; néanmoins, ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée ». Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indice, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015, période au cours de laquelle la partie défenderesse considérait notoirement que l'article 48/4, §2, c, de la loi du 15 décembre 1980 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad. [...]. Dès lors, en l'absence d'informations sérieuses et détaillées permettant de comprendre en quoi les diverses situations exposées supra sont différentes et impliquent un traitement différent, le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique à Bagdad le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures ».

(Vrije vertaling : De Raad merkt eveneens op dat de verwerende partij argument schijnt te trekken uit de relatieve voortzetting van het openbare leven in Bagdad; niettemin, ook hier, stelt de Raad zich vragen over de relevantie van dit argument omdat er uit de documentatie die door de verwerende partij wordt geleverd, blijkt dat "zelfs in 2006 en 2007, wanneer het geweld een piek heeft bereikt, het openbare leven in de hoofdstad niet is gestopt". De Raad ziet ook geen element, in het bovenvermelde verslag, dat erop wijst dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 is gestopt, periode waarin de verwerende partij evident van mening was dat artikel 48/4, §2, c, van de wet van 15 december 1980 van toepassing was op de asielzoekers afkomstig uit Bagdad. [...]. Derhalve, zonder ernstige en uitvoerige informatie die het mogelijk maakt om uit te leggen waarom de verschillende supra uiteengezette situaties verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren, wenst de Raad de relevantie van het argument te begrijpen die uit de huidige voortzetting van het openbare leven in Bagdad afleidt dat het niveau van geweld er vergeleken met de voorgaande jaren zou verminderd zijn).

Geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Men kan trouwens nog steeds in de COI Focus lezen dat « volgens de Régional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil », zonder enige verklaring die het mogelijk maakt om uit te begrijpen waarom de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren.

We merken trouwens op dat talrijke bronnen een vergelijkende situatie in Damascus vermelden, stad waarvoor de CGVS nochtans van mening is dat er ernstige redenen zijn om te geloven dat elke burger er een reëel risico loopt tegen zijn leven of zijn persoon door het enige feit van zijn aanwezigheid.

Dit argument van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan Bagdadse burgers lijkt voorts waanzinnig volgens de verzoeker. In een stad die dergelijke situatie van oorlog, aanslagen, aanvallen en geweld sinds 13 jaar kent, moet het leven op een of andere manier kunnen doorgaan. Men kan zich aldus terecht afvragen of het in casu werkelijk om een voortzetting van het openbare leven gaat. De inwoners van de stad zijn vandaag aan deze situatie gewend. De veiligheidssituatie in Bagdad is zeker rampzalig, maar vertegenwoordigd vandaag hun dagelijks leven sinds meer dan 13 jaar.

Gezien deze beschouwingen, kan men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek

conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Voor deze redenen past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

1. SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 §2 C) VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HETGRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Verweerder erkent het volgende : "Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn".

De UNHCR stelt echter dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig" maar dat er rekening moet worden gehouden met objectieve bewijzen om het reële risico te beoordelen die genoemd wordt in artikel 48, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

In het rapport van de UNHCR van oktober 2014, waarnaar verweerder meent zich te hebben verwezen, wordt gesteld dat: "Rapporten wijzen op een heropleving van sektarische represailles, met lichamen van soennitische mannen die geblinddoekt werden gevonden en geboeid, blijkbaar uitgevoerd in verschillende delen van het land, vooral in Bagdad"™4 en dat "Bagdad blijft het centrum van frequente aanvallen met massaslachtoffers, [...] en heeft een ervaring van sektarisch geweld gekend".

Artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn" bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen: als de stad of de regio van waaruit een asielzoeker afkomstig is, is onderworpen aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, de status van subsidiaire bescherming moet hem worden verleend.

In casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

B.

Bovendien stelt verweerder dat er nu in Bagdad niet sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld is zo hoog dat er ernstige redenen bestaat om te geloven dat de loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich meebrengt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Er moet worden opgemerkt dat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar ernstige redenen om te geloven dat, als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico oplopen op ernstige schade.

Ernstige schade worden onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, is precies wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dit artikel spreekt niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld . Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Verweerder is van mening dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Bagdad, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, verweerder schendt artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet.

2. SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKEMOTIVERING VAN ADMINISTRATIVE HANDELINGEN.

A.

Verweerder beweert met betrekking tot het document "UNHCR Position on returns to Iraq", van oktober 2014, dat "Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden".

De UNHCR stelt dat, wanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming¹²⁷. Desbetreffende schrijft de UNCHR zeer expliciete wijze: "asielzoekers afkomstig uit Irak die bescherming zoeken binnen de lidstaten van de Europese Unie aan wie de vluchtelingenstatus is geweigerd kunnen vallen binnen de werkingssfeer van de richtlijn Kwalificatie voor mensen die behoefte hebben aan een subsidiaire bescherming'.

In casu dient men de nadruk te leggen op het feit dat de UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming". Het is al het ware om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer het vluchtelingenstatus geweigerd werd.

Daarom is het onjuist om te beweren dat de UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak. De UNHCR dringt integendeel de overheden erop aan het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming.

In casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen.

B.

Bovendien was verweerder van mening tot in augustus 2015 dat men aan de Bagdadis de subsidiaire bescherming moest toekennen, omwille van het willekeurige geweld dat er toen gaande was, maar zegt dat sinds eind oktober 2015/april 2016 de situatie in Bagdad niet overeenkomt met artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

Verweerder legt absoluut niet uit in welke mate de situatie is veranderd in Bagdad sinds augustus 2015, terwijl de aanvrager hierboven aangetoond heeft dat de situatie niet dermate is veranderd om een weigering tot de verlening van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen aangezien het absoluut niet motiveert welke veranderingen er hebben plaatsgevonden in Bagdad sinds de maand augustus 2015 die de weigering om de status van subsidiaire bescherming te verlenen kunnen rechtvaardigen.

3. SCHENDING VAN ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGINGVOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTEUNGEN EN DE STAATLOZEN

Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen, zonder op enige wijze haar beweringen te staven.

Nochtans stelt artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat: "De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer; en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven".

De RvV specificeert dat: "De Raad van State was in dit verband van oordeel in haar arrest nr. 223 434 van 7 mei 2013, dat "[...] deze bepaling [artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003] past in de uitbreiding van een rechtspraak van het Hof van de Raad van State, die zich zeer had gereserveerd getoond "[...] met betrekking tot de verzamelde bewijzen door middel van telefonische- of elektronische middelen, worden deze bewijzen slechts toegelaten mits de bron van de informatie, de exacte identiteit van de persoon die de basis vormt en de wijze waarop het was verzameld worden gespecificeerd in de beslissing of, althans, in het administratieve dossier; [...] dit is de reden waarom artikel 26, paragraaf 2 van het koninklijk besluit heeft bepaald dat de redenen waarom een persoon of instelling worden gecontacteerd, en degenen die de betrouwbaarheid van deze personen en instellingen kunnen aantonen, opgenomen worden in het administratief dossier en dat wanneer de informatie wordt verzameld via telefoon, een "gedetailleerd verslag" vereist is en ook specifieke verwijzingen moet bevatten; [...] het doel van deze maatregel is volgens het verslag aan de koning, om de juistheid van de daarin vervatte informatie te controleren; [...] in geval van niet-naleving van artikel 26, reeds aangehaald, is het niet nodig dat dit artikel niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid om een dergelijke onregelmatigheid te censureren; [...] de aanwijzingen voorzien in het kader van deze bepaling met het oog op de waarborg van de tegenstelbaarheid van debatten en om de controle te waarborgen van de betwiste bronnen laat toe om te beoordelen dat hun niet-naleving een "materiële

onregelmatigheid" in de zin van artikel 39/2, § 1, paragraaf 2, 2°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 dat toelaat (aan de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen hetzij voor de reden dat de bestreden beslissing is aangetast door ernstige onregelmatigheid die niet kan worden hersteld door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die impliceren dat de Commissie niet kan concluderen dat de bevestiging of wijziging bedoeld in 1° zonder verdere onderzoeksmaatregelen te hebben uitgevoerd. (Raad van State, arrest n°223 434 van 7 mei 2013)".

Daarom moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing absoluut niet gestaafd wordt, behalve dat hij twee documenten noemde "waaruit blijkt" een aantal informatie die op hun beurt ook niet gestaafd worden.

Anderzijds, refereert de COI van 23.06.2016 de informatie die het bevat door middel van websites en URL's die niet worden genoemd: het is zo dat slechts de vermelding van het woord "URL" verschijnt, zonder enige precisering van het desbetreffende URL !

Alle informatie die afkomstig zijn vanuit het internet hebben dus geen referentie: de verzoeker is dus absoluut niet in staat om de controle te voeren over de betwiste bronnen en voornoemde artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 te verzekeren wordt geschonden.

Bovendien zijn veel referenties van de COI e-mails die niet worden overgenomen in het rapport, waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:

- Institute for the Study of War, email van 16/09/2015
- Gezaghebbende medewerker internationale organisatie in Bagdad, email van 16/09/2015
- VN-missie in Irak, anonieme bron, email van 02/10/2015
- International Organization for Migration (IOM), email van 17/09/2019 en 2/10/2016
- Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil), email van 6/10/2015 en 17/09/2015

In een arrest van 15/09/2015, stelt de RVV : "verzoekster verwijt de niet vermelding in het administratieve dossier van de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd, met inbegrip van de inhoud van de telefoon en e-mail, met de gestelde vragen en gegeven antwoorden" en oordeelde dat "verweerder niet voldaan heeft aan de eisen van artikel 26 van het voornoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003". in dezelfde zin heeft uw Raad geoordeeld in augustus 2015 dat de "informatie [...] is gebaseerd op een e-mail [...] Hoewel verweerder een overzicht geeft van het antwoord vervat in deze email, merkt de Commissie op dat het niet was verbonden aan het administratief dossier. Om deze redenen kan de Raad niet op adequate wijze de inhoud controleren van de informatie die werden uitgewisseld.

In een arrest n° 165 616 van 12 april 2016, heeft Uw Rechtspraak betreffende de COI Focus Bagdad van 6.10.2015 gesteld dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiites sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2° de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhoud en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrijft van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, §1er, alinea 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Een gelijke redenering dient genomen te worden met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 23.06.2016: er wordt namelijk verwezen naar dezelfde e-mails dan bij het opstellen van de COI Focus Bagdad 6.10.2015 en zelfs nieuwe berichten verzonden in 2016. Dit is tegenstrijdig met artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 omdat verzoeker niet in staat is om de inhoud van deze contacten na te gaan.

De bestreden beslissing schendt dus het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing, in uiterst ondergeschikte orde, vernietigd te worden."

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden verschillende documenten gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Iraq (Iraq Body Count) en een aantal beleidsdocumenten uitgaande van de verwerende partij. Verder legt verzoeker nog de volgende stukken neer:

“3. Vonnis van de Rechtbank van de Binnenlandse veiligheidsdiensten van Bagdad van 26 februari 2017

4. Brief van Ministerie van Binnenlandse Zaken 4.03.2017

5. Brief van Ministerie van Binnenlandse Zaken aan de Operation Center, 7.03.2017

6. Ontslag van [verzoeker]”

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 29 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017.

2.2.2. Op 17 april 2018 dient de verwerende partij overeenkomstig dezelfde bepalingen een aanvullende nota in, met als bijlage de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

2.2.3. Ter zitting dient verzoeker, ook overeenkomstig de voormelde bepaling een aanvullende nota in, met de volgende nieuwe elementen:

“1. Medische rapporten van het ‘Hôpital psychiatrique sécurisé’ dd 28.02.2018

2. Medisch rapport van het ‘Centre hospitalier spécialisé’ dd 20.03.2018

3. Medisch rapport van dokter D., Radiologie, dd 06.03.2018

4. Medisch rapport van dokter D., Neuroloog, dd 08.03.2018

5. Medisch rapport van psycholoog L.Z., dd 16.04.2018”.

Hij stelt in de aanvullende nota dat deze rapporten zijn kwetsbare situatie aantonen en bijgevolg zijn nood aan internationale bescherming kunnen staven.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker legde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming in het kader van de procedure bij de verwerende partij zijn paspoort, kopieën van zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs en dat van zijn vrouw, zijn huwelijksakte, het paspoort van zijn vrouw, zijn woonstkaart, zijn rantsoenkaart en de identiteitskaarten van zijn vrouw en kinderen, de overlijdensakte van zijn vader, twee werkbades, een administratief bevel van promotie tot majoor, een kopie van een administratief bevel tot promotie, foto's van zijn werk, een bewijs van zijn opleiding, verslagen over incidenten van de afdeling operaties van Bagdad, een enveloppe van een DHL-postverzending, een kopie van een medisch verslag van Fedasil, medische verslagen uit België en een kopie van zijn ontslagbrief neer.

Bij het verzoekschrift werden nog een vonnis van de Rechtbank van de Binnenlandse veiligheidsdiensten van Bagdad van 26 februari 2017, 2 brieven van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 4 en 7 maart 2017 waarin kennis wordt gegeven van het voormeld vonnis en een ontslagbrief, alle vergezeld van de vereiste vertaling, gevoegd.

Tot slot legde verzoeker zowel bij de verwerende partij als ter zitting nog een aantal medische verslagen voor, en een verslag van een psycholoog.

In de bestreden beslissing werd aangaande de tijdens de procedure bij de verwerende partij neergelegde stukken het volgende gesteld:

"[...] dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgehouden medische situatie en de attesten die u in dit kader voorlegt. Voor wat betreft de fysieke letsels/symptomen, dient te worden vastgesteld dat de medische attesten een louter klinische vaststelling van deze letsels/symptomen betreffen en dat voor wat betreft de oorzaak hiervan, hetgeen in casu marteling in Irak zou betreffen, gesteund wordt op uw verklaringen. Uit het voorgaande blijkt echter dat aan uw verklaringen die tot deze letsels zouden hebben geleid geen enkel geloof kan worden gehecht. Ook het door u voorgelegde psychiatrisch attest volstaat niet om uw problemen aan te tonen, een dergelijk medisch attest vormt immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uw medische/psychische toestand en de bijhorende medische attesten kunnen bijgevolg uw geloofwaardigheid niet herstellen."

Verzoeker betwist deze beoordeling niet met concrete argumenten, maar legt ter zitting nog een aantal nieuwe medische documenten voor, stellende dat ze zijn kwetsbare situatie aantonen en bijgevolg zijn nood aan internationale bescherming kunnen aantonen.

Wat het attest van de radioloog en de neuroloog betreft, kan de Raad uit de bewoordingen ervan niets afleiden voor wat betreft de vermeende feiten van vervolging, en verzoeker licht dat ook op geen enkele wijze toe.

Wat betreft de stukken die betrekking hebben op met psychische situatie van verzoeker, stelt de Raad vast dat melding wordt gemaakt van een ernstige depressieve toestand met zelfmoordgedachten in het kader van PTSD bij een patiënt die folteringen heeft moeten ondergaan, die de doodstraf heeft gekregen, wiens echtgenote is overleden, die lijdt onder de verwijdering van zijn familie en die alle sociale banden heeft verloren. Verzoeker werd omwille van zijn mentale toestand gedurende een maand –van half februari 2018 tot half maart 2018- opgenomen in een psychiatrische instelling en uit het attest van 16 april 2018 blijkt dat hij daarna werd opgevolgd door psycholoog L.Z.

In de attesten van de psychiater en ook in dat van de psycholoog van 16 april 2018 wordt melding gemaakt van een aantal elementen uit het asielrelaas van verzoeker. Hoewel de mentale toestand van

verzoeker niet wordt miskend en ten eerste te betreuren valt, moet worden verwezen naar de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de psychiater vaststellingen doet betreffende de mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen die hebben geleid tot deze toestand. Deze stukken kunnen op zich dus niet volstaan om het asielrelaas aannemelijk te doen maken. Voorts moet worden vastgesteld dat in de stukken melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker heeft verklaard dat zijn echtgenote zou zijn overleden. Verzoeker stelt hierover ter zitting dat zijn echtgenote samen met hun oudste zoon is omgekomen door een ontplofing op 30 mei 2017, dus na het laatste gehoor, toen zij een taxi namen. In het verzoekschrift, dat in augustus werd ingediend, wordt hiervan echter geen melding gemaakt, en evenmin ligt enig stuk voor dat een indicatie zou inhouden van deze overlijdens. De Raad kan in de huidige stand van de procedure enkel vaststellen dat het gaat om een blote bewering van verzoeker, en dat dit des te meer klemmt nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in het kader van zijn psychiatrische behandeling wél melding maakte van het overlijden van zijn echtgenote, doch niet van dat van zijn zoon, terwijl ze samen zouden zijn omgekomen in dezelfde aanslag.

In de mate dat verzoeker de stukken betreffende zijn mentale situatie zou aangrijpen om zijn verklaringen tijdens de verschillende gehoren te kaderen, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij ter zitting stelt dat uit deze stukken niet blijkt dat hij niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen en op een functionele wijze deel te nemen aan de gehoren. In de ontslagbrief na afloop van verzoekers verblijf in de psychiatrische instelling, maakt zijn psychiater melding van het feit dat hij bij opname een goede oriëntatie had in tijd en ruimte en lezing van de gehoorverslagen leert dat verzoeker in staat was zeer gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Samenvattend blijkt dus dat de medische en psychologische attesten van verzoeker op zich noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, noch kunnen aantonen dat hij om medische redenen zou zijn verhinderd om op een affectieve wijze deel te nemen aan de verschillende gehoren.

In zoverre de documenten betrekking hebben op de identiteit van verzoeker, zijn vrouw en zijn kinderen, en zijn werkzaamheden, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze niet worden betwist.

Voorts kan niet worden voorbijgegaan aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan deze stukken kan alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Aangezien de bewijswaarde van de voorgelegde documenten relatief is, volstaan ze op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat zijn asielrelaas in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing vangt aan met de volgende bevindingen:

"Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Zo dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel dat u omwille van uw werk gevisieerd werd door sjjiitische groeperingen en u zo in 2012 ontsnapte aan een moordpoging, er in 2013 twee ontplofingen aan uw huis waren, uw zoon in 2014 ontvoerd werd, u in 2014 ook ontvoerd werd en dat uw vader in 2016 bij een aanslag vermoord werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS beweert u plots echter ook sinds april 2014 (ongewild) betrokken geweest te zijn in een staatsgreepcomplot van ex-premier Nouri Al-Maliki, een gebeurtenis waar u bij het invullen van de

Vragenlijst van het CGVS met géén woord over rept (zie gehoorverslag CGVS I, dd. 9 januari 2017, p. 19-20; CGVS II, dd. 1 maart 2017, p. 4-6 en 14-16; CGVS III, dd. 19 april 2017, p. 4-5 en 8-18). Dit staatsgreepcomplot waar u in betrokken zou zijn geweest is echter een kernelement in uw asielrelaas; immers de moord op uw vader, uw desertie en uw vlucht uit Irak zouden hier een rechtstreeks gevolg van zijn. Dat u net deze gebeurtenis onvermeld laat bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS is wel heel frappant. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS wel verteld heeft over dit complot tot staatsgreep maar dat u niet zeker bent of de tolk het vertaald had en dat u geen details mocht geven (CGVS I, p. 20). Deze uitleg houdt echter weinig steek. Vooreerst gaat het hier níet om details en ten tweede is het weinig waarschijnlijk dat de tolk van dienst bijna moedwillig naliet om een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas te vertalen indien u dit daadwerkelijk vermeld zou hebben. De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangaf dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was (CGVS I, p. 2-3), u bij de DVZ aangaf dat uw verklaringen een goed overzicht waren van alle feiten die geleid hadden tot uw vlucht uit uw land (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. “

Verzoeker stelt daar tegenover dat er geen sprake is van een grote discrepantie omdat het staatsgreepcomplot één van de elementen is, gelinkt aan zijn job, waardoor hij het land heeft moeten verlaten. Het is net omdat hij werkte op het Ministerie van Binnenlandse zaken in Irak dat verzoeker aangesproken werd om deel te nemen aan de voornoemde staatsgreep. Hij heeft hierover niet expliciet gesproken bij de dienst Vreemdelingenzaken, zo stelt hij, omdat deze gebeurtenissen bijzonder geheim zijn, men hem gevraagd heeft kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht en hij niet in de juiste omstandigheden was om over een dergelijk delicaat onderwerp te spreken. Dat zou veel tijd in beslag nemen, wat hem niet gegund was bij DVZ. Toch heeft verzoeker over deze problemen lang gesproken gedurende zijn verschillende verhoren op het CGVS, zo betoogt hij.

Het komt aan verzoeker, die om internationale bescherming vraagt, toe om van zodra hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, zijn asielmotieven toe te lichten. Verzoekers uitleg voor de omissie tijdens het gehoor valt in eerste instantie niet te rijmen met zijn verklaring nu, in het verzoekschrift. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker immers dat hij wél melding had gemaakt van het staatsgreepcomplot, terwijl hij het nu, post factum, over een heel andere boeg gooit. Dit is niet geloofwaardig. Verder klopt het dat tijdens het invullen van de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld dat de betrokkene de mogelijkheid wordt geboden om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven, maar evenzeer wordt hem gevraagd om nauwkeurig maar in het kort weer te geven waarom verzoeker bij zijn terugkeer problemen vreest. Er werd hem gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en nadat verzoeker een opsomming had gegeven van deze feiten, werd hem nogmaals gevraagd of dit een goed overzicht was van alle feiten die tot zijn vlucht hadden geleid, waarop hij “ja” antwoordde. Zelfs indien verzoeker werd gevraagd om kort te zijn, dan nog zou dit hem niet hebben mogen verhinderen om alle kernelementen van zijn asielrelaas uit de doeken te doen. In de mate dat verzoeker nog stelt dat er geen sprake is van een grote discrepantie omdat het staatsgreepcomplot gelinkt is aan zijn job waardoor hij het land heeft moeten verlaten, moet erop worden gewezen dat hij bij het invullen van de vragenlijst precies had weergegeven waarom hij vreesde voor zijn leven, met name omdat hij in het kader van zijn functie meerdere aanhangers van sjiiitische groeperingen arresteerde en werd gevisieerd door deze groeperingen die de vrijlating eisten van de gearresteerde militieleden. Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat zijn verklaringen aldaar op enigerlei wijze kunnen worden gelieerd aan zijn ongewilde betrokkenheid bij het staatsgreepcomplot, waarover hij pas later verklaringen heeft afgelegd. Het gegeven, ten slotte, dat de informatie té delicaat zou zijn en de omstandigheden niet juist om erover te spreken, is een vergoelijking die niet opgaat, nu verzoeker tijdens de gehoren bij de verwerende partij wél heeft gesproken over deze bijzonder geheime gebeurtenissen en niet valt in te zien waarom hij ze niet kort had kunnen aanhalen bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Het motief blijft dan ook onverminderd overeind.

Verzoeker viseert ook het volgende motief:

“Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw interviews op het CGVS incoherent. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van de door u aangehaalde gebeurtenissen. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u na de herstelperiode van uw ontvoering, dus na 5 december 2014, opgeroepen werd om in de Groene Zone naar een speech te gaan van Al-Maliki, die op dat moment geen premier meer was, en dat deze speech plaatsvond op 12 april 2015 (CGVS II, p. 5 en 14). Dit terwijl u later beweert dat deze speech plaatsvond op 12 april 2014, dus 18 dagen vóór de parlementsverkiezingen én op een moment dat Al-Maliki wél nog premier was (CGVS III, p. 8). Dat u zelfs geen eensluidende verklaringen kan afleggen betreffende het jaar waarin de speech van Al-Maliki plaatsvond is onbegrijpelijk. Daarenboven beweert u eerst dat Al-Maliki tijdens deze speech reeds zei dat jullie een opleiding moesten gaan volgen in Iran (CGVS II, p. 5), terwijl u later plots aanhaalt dat Al-Maliki tijdens zijn speech niet over deze opleiding in Iran gesproken had maar u dit pas twee maanden na de speech van Al-Maliki vernomen hebt (CGVS II, p. 15). Niet alleen zijn uw verklaringen over wanneer de speech van Al-Maliki plaatsvond incoherent, ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer de opleiding in Iran zou plaatsvinden. Zo verklaart u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat de opleiding in Iran in mei 2015 zou plaatsvinden (CGVS II, p. 15). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS beweert u in eerste instantie echter dat u normaal in juni 2014 naar Iran had moeten gaan (CGVS III, p. 5). Enkele vragen later komt u echter op uw eerdere verklaringen terug en beweert u dat er in juni 2014 een officieel akkoord was voor de opleiding, in september 2014 de prospectiemissie naar Iran was en dat de opleiding ten laatste in mei 2015 gepland stond (CGVS III, p. 9-10). Het is bijzonder opmerkelijk dat u continu uw verklaringen aanpast en u er niet in slaagt om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over de timing waarop de opleiding in Iran plaats zou vinden.”

Hij stelt te bevestigen dat de speech van Al-Maliki plaatsvond in april 2014 en betoogt dat hij heel verward was gedurende zijn tweede gehoor. Hij werd opgeroepen voor vergaderingen in 2015, maar de eigenlijke speech vond dus plaats in 2014.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker vasthoudt aan één versie van zijn verklaringen, hetgeen uiteraard niet volstaat, nu kan worden verwacht dat hij over de kern van zijn asielrelaas te allen tijde gelijklopende verklaringen kan afleggen. Dat verzoeker op dat punt ernstig in gebreke blijft doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas, en kan niet worden verklaard door zijn verwardheid tijdens de gehoren. Immers is hiervoor gebleken dat uit niets blijkt dat hij niet in staat zou zijn geweest volwaardige verklaringen af te leggen.

De bestreden beslissing vervolgt:

“Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de officieren die op prospectie naar Iran gingen. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat amid M. Al-G., amid Q. en aqid T. op prospectiemissie naar Iran waren gegaan (CGVS I, p. 19), haalt u tijdens uw derde gehoor plots andere namen aan en beweert u dat amid M., amid A. en aqid N. uitgekozen waren voor de prospectiemissie en dat enkel zij drie naar Iran waren gegaan (CGVS III, p. 8 en 10). Tot slot zijn ook uw verklaringen betreffende de dood van amid M. Al-G. tegenstrijdig. Zo verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat amid M. op de terugweg van Iran, in het noorden van Irak, werd vermoord (CGVS II, p. 5) en u na zijn dood van zijn echtgenote, voor het vertrek naar Turkije, geheime dossiers gekregen had (CGVS II, p. 16), terwijl u tijdens uw derde gehoor beweert dat amid M. in juli 2016 vermoord werd en u dit pas vernomen had toen u Irak reeds verlaten had en in Turkije was (CGVS III, p. 14). Zoals uit bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers van u echter verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt en telkens opnieuw een andere versie geeft van het gebeurde, toont aan dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.”

Verzoeker betoogt dat hij tijdens het eerste gehoor de namen amid M. Al-G., amid Q. en aqid T. heeft geciteerd als zijnde 3 personen die mogelijk naar Iran zouden gaan op prospectiemissie. Dit blijkt ook duidelijk uit de wijze waarop verzoeker deze toekomstige plannen verwoordt heeft gedurende zijn tweede gehoor: *“de bedoeling was dat wij...”, “de bedoeling van de opleiding...”* Maar, zo stelt hij, dit is niet wat later gebeurde: het zijn amid M, amid A. en aqid N die uiteindelijk naar Iran zijn vertrokken.

Verzoeker stelt verder dat hij, in strijd met artikel 17, §2 van het PR CGVS, niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gedurende zijn verhoor op het CGVS en dat de verwerende partij aan verzoeker de mogelijkheid had moeten geven om deze tegenstrijdigheid uit te klaren vooraleer er argumenten uit te trekken.

Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Het gegeven echter dat verzoeker niet met de genoemde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, neemt niet weg dat ze duidelijk blijkt uit de verklaringen. Bovendien heeft verzoeker thans, in het kader van zijn verzoekschrift, de mogelijkheid om de tegenstrijdigheden te verklaren, hetgeen hij ook deels tracht te doen, zoals hierboven blijkt, zodat niet valt in te zien welk belang hij heeft bij dit middelonderdeel.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij tijdens het eerste gehoor had verklaard dat het de bedoeling was dat amid M. Al-G., amid Q. en aqid T. zouden vertrekken, maar dat uiteindelijk drie anderen zijn vertrokken. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk: *“De bedoeling was dat wij naar Iran gingen voor een training, voor ons waren vier mannen vertrokken, nl. de leider [die hij later zou benoemen als amid M. Al-G] en amid Q en aqid T.”* Deze verklaring is niet voor interpretatie vatbaar en doet, samen met de tegenstrijdigheid inzake de moord op M. AL-G., verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De motivering gaat verder:

“Hiernaast zouden er zich na de dood van uw vader op 16 februari 2016 tot aan uw vertrek uit Irak op 24 augustus 2016 geen noemenswaardige incidenten meer hebben voorgedaan. Nochtans verklaarde u dat u bij de aanval waarbij uw vader overleden was het daadwerkelijke doelwit was omdat u weigerde mee te werken aan het staatsgreepcomplot van Al-Maliki (CGVS III, p. 16). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat er na de dood van uw vader tot aan uw vertrek uit Irak, gedurende een periode van ongeveer een half jaar, niets concreet tegen u werd ondernomen, terwijl u in deze periode nochtans voornamelijk in Bagdad verbleef (CGVS I, p. 7-8). Het dient geen betoog dat indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier reeds een half jaar de gelegenheid toe hadden gehad. Dat er zich gedurende een periode van een half jaar niets concreets heeft voorgedaan relateert in ernstige mate uw vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering betrokken te zijn in een staatsgreepcomplot van Al-Maliki en hierdoor geïnvolveerd te worden.

Hoewel u zelf aanhaalde dat u reeds sinds midden 2014 betrokken was bij het staatsgreepcomplot van Nouri Al-Maliki, u beweerde rond september 2014 reeds geweigerd had hieraan mee te werken (CGVS III, p. 5) en uw vader op 16 februari 2016 als gevolg hiervan vermoord werd (CGVS II, p. 16-17), heeft u Irak pas op 24 augustus 2016 verlaten (CGVS I, p. 18). Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen en de door u voorgehouden vrees lijkt uw vertrek uit Irak dus allesbehalve dringend te zijn geweest. Wanneer u gevraagd wordt waarom u gewacht heeft tot 24 augustus 2016 om Irak te verlaten, kan u niet veel meer zeggen dan dat u zich in eerste instantie niet in gevaar voelde en dat u stappen moest ondernemen om uw vertrek voor te bereiden (CGVS III, p. 16). Dat u wachtte tot 24 augustus 2016 om Irak te verlaten relateert andermaal in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u zich dan zogezegd niet onmiddellijk ‘in gevaar voelde’ valt evenmin te rijmen met uw verklaring dat uw vader omkwam bij een beschieting waarbij men het eigenlijk op u had gemunt. Dit alles roept andermaal de nodige vraagtekens op bij uw beweerde relaas.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering verwikkeld te zijn geraakt in een staatsgreepcomplot van Nouri Al-Maliki en omwille van uw weigering hieraan mee te werken momenteel of in de toekomst een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren. Daar u beweert dat de moord op uw vader van 16 februari 2016 enkel en alleen een gevolg is van uw problemen in dit verband, dient er eveneens geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de moord op uw vader, toch minstens de omstandigheden die tot zijn dood hebben geleid dienen in vraag te worden gesteld. Wat betreft de overlijdensakte van uw vader die u in dit verband voorlegt dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat deze overlijdensakte op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS “COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude”). De bewijswaarde hiervan is dus gering.

Voorts dient de aandacht nog geschonken te worden aan uw bewering te beschikken over een dossier met bewijzen over Iraakse staatsgeheimen en mensenrechtenschendingen door de Iraakse overheid. U verklaart in het bezit van dit dossier gekomen te zijn via de vrouw van amid M. Al-G., nadat hij amid M. vermoord werd in de context van het staatsgreepcomplot (CGVS II, p. 16). Daar er, zoals hierboven reeds werd gesteld, geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over het staatsgreepcomplot, kan er ook weinig geloof gehecht worden aan uw bewering over hoe u dit vertrouwelijk dossier bemachtigd hebt. Hoewel u beweert te beschikken over een dergelijk 'geheim' dossier, legt u geen enkel bewijselement voor dat kan staven dat u daadwerkelijk in het bezit bent van een dergelijk dossier en geeft u aan het dossier niet te willen overmaken aan het CGVS maar enkel aan de "autoriteiten in kwestie" (CGVS III, p. 17-18). Op een asielzoeker rust echter de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus ook dat u waar mogelijk alle documenten en bewijselementen voorlegt met betrekking tot uw asielmotieven. Daar u het vertikt het 'geheime' dossier waarover u beweert te beschikken voor te leggen aan het CGVS, blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Hoewel u beweerde in het kader van dit 'geheim' dossier op 20 april 2017 een afspraak te hebben met de Belgische militaire inlichtingendienst, legt u geen enkel begin van bewijs voor van uw afspraak bij of contacten met de Belgische militaire inlichtingendienst en is het wel héél toevallig dat u beweert een afspraak te hebben met hen de dag na uw gehoor op het CGVS en u dit element pas aanhaalt wanneer de interviewer van dienst u vraagt of u het geheime dossier bijvoorbeeld aan de Belgische militaire inlichtingendienst zou willen melden (CGVS, p. 17-18). Uw verklaringen en gebrek aan medewerking over het 'geheime' dossier waarover u beweert te beschikken ondermijnen andermaal uw geloofwaardigheid. "

Verzoeker stelt daar tegenover dat hij in Irak is gebleven maar de nodige maatregelen heeft genomen na de dood van zijn vader. Hij kon het land niet meteen verlaten omdat hij eerst verschillende bewijzen wou inzamelen ter bescherming. Dit heeft hij ook gedaan : hij heeft een heel dossier kunnen inzamelen met bewijzen over Iraakse staatsgeheimen en mensenrechtenschendingen door de Iraakse overheid. Verzoeker werd hierdoor ook tot de dood veroordeeld door de Rechtbank van de Binnenlandse veiligheidsdiensten van Bagdad (zie stukken A3 tot A5). Verzoeker heeft verder heel kort na de dood van zijn vader zijn ontslag aangeboden, namelijk op 10 maart 2016 (zie stuk A6) en heeft niet gewacht totdat hij het land effectief kon ontvluchten. Hij heeft dus zo snel mogelijk de nodige maatregelen genomen opdat men zou denken dat hij niet meer in Bagdad was.

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat verzoekers argumentatie in het verzoekschrift niet strookt met zijn verklaring tijdens het gehoor bij de verwerende partij dat hij zich niet onmiddellijk 'in gevaar voelde' (gehoorverslag 19 april 2017, p 16). Dit laatste is overigens niet aannemelijk, nu verzoeker verklaarde dat hij het werkelijke doelwit was van de aanval op 16 februari 2016 die de dood van zijn vader zou hebben veroorzaakt.

In de mate dat verzoeker stelt dat hij tijd nodig had om een heel dossier samen te stellen alvorens hij het land zou ontvluchten, kan de Raad alleen maar vaststellen dat noch tijdens de procedure voor de verwerende partij noch tijdens de procedure voor de Raad enige indicatie wordt bijgebracht van het bestaan van zulk een dossier met informatie die door verzoeker als uiterst delicaat wordt bestempeld; evenmin is er enig spoor van contacten die verzoeker zou hebben met de Belgische overheid met het oog op het overmaken van deze informatie. De loutere bewering dat verzoeker dus stukken moest verzamelen alvorens te vertrekken, is een loutere bewering, die in de hiervoor geschetste context van alle geloofwaardigheid is ontdaan. Verzoeker legt een verstekvonnis neer luidens hetwelke hij ter dood wordt veroordeeld "omdat hij documenten en informatie zou hebben bekomen en deze niet zou hebben bewaard", met daarbij ook nog 2 documenten houdende de bekendmaking van het vonnis aan verschillende diensten met het oog op het doen van het nodige. Zoals hiervoor reeds werd gesteld kan aan deze stukken geen objectieve bewijswaarde worden toegekend, temeer nu het ook nog eens gaat om gemakkelijk te vervalsen zwart-witkopieën en het vonnis zelfs geen officiële hoofding bevat. Overigens wordt als datum van het misdrijf "15/11/2016" vermeld; deze datum lijkt compleet arbitrair te zijn: verzoeker had op dat moment Irak reeds verlaten. Ter terechtzitting kan hij daarover geen verduidelijking geven.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij na de vermeende moord op zijn vader zijn ontslag heeft aangeboden op 10 maart 2016 en niet heeft gewacht totdat hij effectief het land kon ontvluchten, opdat men zou denken dat hij niet meer in Bagdad was, kan dit argument niet los worden gezien van het feit dat hij evenzeer verklaarde dat zijn ontslag werd geweigerd op 30 maart 2016 en dat hij uiteindelijk op

20 mei 2016 zou zijn gestopt met werken, zonder dat hij hiervoor de toestemming (CGVS 19 april 2017, p. 4-5) had enerzijds, en dan weer dat zijn laatste werkdag bij de inlichtingendienst ongeveer 15 dagen voor zijn vertrek uit Irak op 24 augustus 2016 was, zoals blijkt uit de volgende motivering:

“Zo legt u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw laatste werkdag bij de militaire inlichtingendienst. Waar u tijdens uw eerst gehoor op het CGVS verklaarde dat uw laatste werkdag bij de militaire inlichtingendienst ongeveer 15 dagen voor uw vertrek uit Irak op 24 augustus 2016 was (CGVS I, p. 10), beweert u tijdens uw tweede gehoor plots dat u op 20 mei 2016, ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Irak, bent gestopt met werken (CGVS II, p. 3).”

Indien verzoeker het werkelijke doelwit was van de aanval op 16 februari 2016 die de dood van zijn vader zou hebben veroorzaakt, is het niet geloofwaardig dat hij pas een kleine maand later zijn ontslag zou hebben aangeboden en dat hij daarna nog tot minstens (gelet op de tegenstrijdige verklaring dienaangaande) 20 mei 2016 zou hebben gewerkt bij de inlichtingendienst, terwijl het precies die functie was die de oorzaak was van zijn verklaarde problemen. Dat verzoeker dus maatregelen zou hebben genomen opdat men in ieder geval zou denken dat hij Bagdad zou hebben verlaten, kan niet worden gevolgd.

Het onderzoek naar de omstandigheden waarin verzoeker zou zijn gestopt met werken, leidt verder tot de vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij wordt vervolgd omdat hij zou gedeserteerd zijn nu hij zonder toestemming zijn ontslag heeft genomen. Immers, niet alleen legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn laatste werkdag bij de inlichtingendienst, bovendien stroken zijn verklaringen over het feit dat zijn ontslag zou zijn geweigerd niet met het door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk A6, dat overigens ook reeds bij de verwerende partij werd neergelegd, en waaruit luidens de door hem bijgevoegde vertaling blijkt dat zijn ontslag werd aanvaard op 21 april 2016. Hiermee geconfronteerd ter zitting, stelde verzoeker dat hij destijds via via te weten was gekomen dat zijn ontslag niet zou zijn aanvaard omwille van de oorlogssituatie, maar dit volstaat niet om de incoherentie op te heffen, nu verzoeker verklaart minstens tot 20 mei 2016 te hebben gewerkt, en dus tot een maand nadat zijn ontslag werd aanvaard. Het is niet geloofwaardig dat hij hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest. De vertaling van het stuk A6 bevestigt het vermoeden van de verwerende partij dat zij op de volgende manier had veruiterlijkt in de bestreden beslissing:

“Hoewel uw eerder ontslag geweigerd was en u besloot te stoppen met werken zonder hiervoor toestemming gekregen te hebben, en er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u als officier wel wist wat u te wachten stond bij een onrechtmatige stopzetting van uw werkzaamheden, is het hoogst bevreemdend dat u bij het stopzetten van uw werkzaamheden toch besloot uw badge in te leveren en ook uw andere materialen van de overheid (o.a. voertuig, laptop, wapen, etc.) besloot terug te geven uit respect voor de procedure en om een document genaamd ‘onschuldig van materialen’ te bekomen (CGVS III, p. 5). Dat u deze stappen zou ondernemen en op deze manier reeds van in het begin kenbaar zou maken dat u uw dienst zou gaan verlaten, terwijl u wist dat u hier geen toestemming voor had, is weinig waarschijnlijk. Gelet op bovenstaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering gedeserteerd te zijn van de militaire inlichtingendienst en hierdoor de doodstraf riskeert. De ontslagbrief die u in dit kader voorlegt kan deze conclusie niet veranderen. Het betreft hier immers enkel een kopie, én geen origineel stuk; waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Bovendien toont deze brief niet aan dat uw ontslag werd geweigerd. Rekening houdend met uw verklaringen dat u alle materialen aan de overheid heeft teruggegeven, is dit eerder een indicatie dat uw aangeboden ontslag mogelijks werd aanvaard terwijl u het tegendeel wil laten uitschijnen.”

Gelet op het bovenstaande kan aan verzoekers verklaring dat er tegen hem een arrestatiebevel was uitgevaardigd omwille van desertie evenmin geloof worden gehecht.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij een vrees heeft in de vluchtelingenrechtelijke zin op grond van desertie.

De bestreden beslissing gaat verder:

“Vervolgens dienen de gebeurtenissen die zich voorgedaan zouden hebben tussen 2012 en eind 2014, nl. de moordpoging op u, de bomexplosie bij u thuis, de ontvoering van uw zoon en uw ontvoering, nog besproken te worden. Gelet op uw hierboven reeds aangetoonde algemeen gebrek aan geloofwaardigheid kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van deze

gebeurtenissen. Daarbij komt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende enkele van deze gebeurtenissen. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor over de bomexplosie bij u thuis van 2013 dat u als informatieofficier een verslag aan de rechtbank moest bezorgen waardoor drie sjiiitische mannen, die het huis van een professor tot explosie hadden gebracht en haar zoon hadden vermoord, veroordeeld konden worden en dat sjiiitische mannen u hierin wilden belemmeren door middel van de bomexplosie bij u thuis (CGVS I, p. 21). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS rept u hier met geen woord over en beweert u enkel dat deze bomexplosie er gekomen was omdat uw aanwezigheid in de wijk als soennitische officier bij de inlichtingendienst niet gewenst was (CGVS II, p. 7). Opnieuw een opvallende tegenspraak in uw verklaringen.

Betreffende de ontvoering van uw zoon zijn uw verklaringen andermaal incoherent. Waar u in eerste instantie beweert dat uw zoon ontvoerd werd omdat u weigerde informatie door te geven aan de Badr-partij (CGVS I, p. 16), haalt u later aan dat uw zoon ontvoerd werd omdat u weigerde een rapport voor de rechtbank over een bende, die voornamelijk bestond uit leden van Hezbollah, te milderen (CGVS II, p. 9-10). Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bovendien beweert in 2014 net te zijn ontvoerd tijdens de zoektocht naar uw zoon (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), verklaart u op het CGVS dat uw zoon op 11 november werd ontvoerd, na vier dagen teruggevonden werd en u pas op 1 december 2014, dus minstens twee weken nadat uw zoon terecht was, ontvoerd werd (CGVS II, p. 9-10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Volledigheidshalve dient hier aan toegevoegd te worden dat de meest recente gebeurtenis, nl. uw ontvoering, reeds dateert van eind 2014, ondertussen bijna drie jaar geleden, en dat u het op dat moment niet noodzakelijk achtte om omwille van deze gebeurtenissen uit Irak te vluchten of om uw activiteiten bij de inlichtingendienst enigszins bij te stellen, hetgeen in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees relativeert én tevens de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnt."

Verzoeker houdt vol dat zijn zoon ontvoerd werd om hem onder druk te zetten zodat hij zijn verklaringen betreffende de leden van de bende zou wijzigen én dat zijn zoon op 11 november werd ontvoerd, dat hij na vier dagen werd teruggevonden en dat verzoeker zelf pas op 1 december 2014 werd ontvoerd. Met de bevestiging van één versie van zijn verklaringen doet verzoeker geenszins afbreuk aan de vastgestelde incoherenties. Zij blijven dan ook onverminderd staande.

Gelet op het voorgaande, komt de Raad tot de conclusie dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Voor de volledigheid dient hieraan toegevoegd te worden dat het loutere gegeven dat u in Irak als majoor werkzaam was bij de militaire inlichtingendienst op zich geen aanleiding kan vormen tot een vrees voor vervolging. De enkele incidenten die u hieraan koppelt kunnen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van deze werkzaamheden nog andere problemen heeft gekend. U toont aldus niet aan dat u omwille van uw werkzaamheden bij de militaire inlichtingendienst een conventie-gerelateerde vrees dient te koesteren."

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die daar anders over zouden doen denken.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op pertinente gronden heeft geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat zij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd en daardoor in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zou hebben gehandeld is niet aangetoond. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel zou hebben miskend.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. De vaststellingen die werden gedaan, laten overigens niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen, nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.6.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.6.3.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om *infra* de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “*Elgafaji*” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “*doodstraf*”, “*executie*”, “*foltering*” of “*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “*algemener risico op schade*”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “*bedreiging*” (art. 15, sub c)) en “*bepaalde gewelddadigheden*” (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “*algemener risico op schade*” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “*leven of persoon*” ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “*ernstig*” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“*improvised explosive devices*” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de

veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.6.3.2. Beoordeling

2.6.3.2.1. Voorafgaand aan het onderzoek moet uitspraak worden gedaan over de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”.

De Raad wijst er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, noch onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak *‘Sufi and Elmi v. the United Kingdom’* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the

absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren.

2.6.3.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten

van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de rAm.an in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"rAm.anoffensie"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden

gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de Ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit

andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en de eerste helft van 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in

dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Tot slotte dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn, zoals reeds gesteld, omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Het feit dat verzoeker soenniet is, volstaat op zich niet om aan te nemen dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals hiervoor omschreven. De Raad heeft hiervoor reeds akte genomen van verzoekers medische attesten, maar er kan niet uit worden afgeleid dat, ook aangenomen dat hij lijdt aan depressie en PTSD, verzoekers psychische gesteldheid een mate van ernst vertoont die met zich mee zou brengen dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker, die verder geen andere elementen aanbrengt dan deze die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS